

# DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2011.

MARTS

Nr. 2 (638)



Foto: Aivars Jerumanis

**Goda konsulam Losandželosā Alfredam Raisteram (pa kreisi)  
Latvijas vēstnieks ASV Andrejs Pildegovičs, 2010. gada nogalē viesojoties  
Dienvidkalifornijā, pasniedza atzinības rakstu par ilggadēju darbu**

## SARĪKOJUMU KALENDĀRS

**13. martā plkst. 1.00 Leldes Stumbres lugas „Kronis II” izrāde**

**20. martā plkst. 12.30 Dienvidkalifornijas latviešu biedrības pilnsapulce; būs kafijas galds**

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS** ir  
Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums

Biedrības adrese: **1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039**

**Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktorei:**

**Astrai Moorai**

**6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606**

**Tālr./tālrunis: 818-980-4748;**

**el. pasts: [astere2000@aol.com](mailto:astere2000@aol.com)**

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktorei ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pauž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKLB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasieriem:

**Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E. Garden Green  
Port Hueneme CA 93041; Tālr. 805-382-2925**

Čeki rakstāmi uz: **LATVIAN ASSOC. of SO. CA** vārda.

**Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir: par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti – \$6.**

\*\*\*\*\*

**Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers**

**Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>**

**Embassy of Latvia in USA:**

**2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008**

**Tālr.: 202-328-2840, tālrunis: 202-328-2860**

**El. pasts: [embassy.usa@mfa.gov.lv](mailto:embassy.usa@mfa.gov.lv)**

**Mājaslapa: [www.latvia-usa.org](http://www.latvia-usa.org)**

**Pilsonības un migrācijas lietu pārvalde: migrācija, repatriācija; bēgļi, patvērums, iedzīvotāju reģistrs; dzīvesvietas deklarēšana, uzturēšanās atļauja, vīza, personas statuss, pase, ielūgumi, izsaukumi. [www.pmlp.gov.lv](http://www.pmlp.gov.lv)  
Tālr.: 371-67588675; e-pasts: [pmlp@pmlp.gov.lv](mailto:pmlp@pmlp.gov.lv)**

**ALA: [www.alausa.org](http://www.alausa.org) e-pasts: [alainfo@alausa.org](mailto:alainfo@alausa.org)**

**BAFL: <http://www.bafl.com>**

**Daugavas Vanagi (ASV): [www.daugavasvanagi.org](http://www.daugavasvanagi.org)**

**Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var iecelot bez vīzas: [www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/](http://www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/)**

Abi līdzšinējie goda konsuli Dienvidkalifornijā – Alfrēds Raisters un Džefrijs Jarčīvers – savus konsula pienākumus ir beiguši. Latvijas vēstniecība ASV un Latvijas Ārlietu ministrija meklē jaunu konsulu vai konsulus.

**DK LATVIEŠU BIEDRĪBAS VALDE:**

**Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis**

**631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505**

**Tālr.: 818-842-3639; el. pasts: [ivars11@aol.com](mailto:ivars11@aol.com)**

**Biedrības priekšnieka vietniece: Sandra Gulbe-Puķēna**

**3460 S. Centinella AV. # 304, Los Angeles, CA 90066**

**Tālr.: 310-945-6632; e-pasts: [sandra.gulbe@yahoo.com](mailto:sandra.gulbe@yahoo.com)**

**DK LB valdes locekļi:**

**Jānis Daugavietis, Rūdolfs Hofmanis (biedrzinis), Tamāra Kalniņa (kasiere), Valdis Ķeris, Imants Leitīns, Nora Mičule, Astra Moora (sekretāre), Nonita Priedīte (informātores angļu valodā), Jānis Rutmanis, Valdis Pavlovskis, Aldis Rauda, Dace Taube (biedrības pārstāve latviešu nama valdē), Jānis Taube, Pegija Taube, Vija Vīksne, Vilis Zaķis**

**Revīzijas komisija: Pārsla Blāķe, Inguna Galviņa, Helēna Hofmane**

**DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā Losandželosas latviešu namā**

\*\*\*\*\*

**IB metiens – 370 eksemplāru**

**Par adrešu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim**

**1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026**

**tālr.: 213-250-3857; e-pasts: [Dobele@aol.com](mailto:Dobele@aol.com)**



**Kopējam Ziemsvētku un Jaungada apsveikumam vēl pievienojas (diemžēl viņu vēstule tika saņemta mēneša sākumā):  
Guntis, Liene, Karlīne, Pēteris, Laima, Andrejs, Maija, Mārtiņš un Ilmārs Lindes**

## **Dienvidkalifornijas Latviešu biedrības valdes paziņojums**

DK LB biedru naudu lūdzam samaksāt gada sākumā, nevis gada beigās. DK LB biedri Informācijas Biļetenu saņem bez maksas. Arī tos, kuŗi nevēlas būt biedrības biedri, bet grib saņemt biļetenu, lūdzam samaksāt par abonementu gada sākumā.

Biļetenu var izlasīt tīmeklī bez maksas, bet par tā ievietošanu biedrībai jāmaksā gandrīz 200 dolaru gadā, gandrīz tikpat daudz arī par atļauju biļetenu izsūtīt, izmantojot trešās klases pasta likmes.

Tiem, kuŗi nesamaksās biedru naudu vai par abonementu līdz 1. maijam, biļetenu vairs nepiesūtīs.



## Neaizmirstama 2x2 nometne Malibu, Kalifornijā



Foto: Aivars Jerumanis



2010. gada nogalē vienā no augstākajiem Malibu kalniem lepni plīvoja Latvijas karogs – tur 2x2 nometnē, kas notika no 26. līdz 31. decembrim piedalījās vairāk nekā 80 latviešu jauniešu.

Tātad nav nekāda pamata bažām – ALAi, vietējām latviešu organizācijām ASV aug jauna maiņa. Jādomā, ka jaunieši ieguva daudz – iemācījās, izklaidējās, sadraudzējās. Droši vien ne vienam vien pēc Latvijas viesu lekcijām radās vēlme kādu laiku padzīvot un mācīties Latvijā.

Jaunieši īpašā iepazīšanās vakarā, kad vietējie latvieši bija uzaicināti viesos, dedzīgi nodziedāja dziesmu „Manā sirdī” – dzejnieces Māras Zālītes un komponistes Lolitas Ritmanes veltījumu 2x2 nometnei. Jācer, ka tā kļūst par vienu no košu zelta repertuāra dziesmām.

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības valde desmit jauniešiem piešķīra stipendiju (\$250 katram), lai viņi varētu piedalīties 2x2 nometnē – Lienei un Varim Kārķliņiem, Aijai, Ilzei, Andrim Matsoniem, Ievai Plaudei, Markusam Staško, Kārlim Tolkam, Katrīnai Zandbergai, un Dāvim Siksnānam (no Vikskonsinas). Visi šie jaunieši ir ļoti atsaucīgi un nekad neatsakās sagatavot priekšnesumus un piedalīties sarīkojumos.





Jaungada balli rīkoja DK LB biedrība kopā ar 2x2 nometnes vadītājiem. Sarīkojuma galvenie vadītāji bija Dziesma Teterē un Artūrs Rūsis, ballē atskaņota mūzika visām gaumēm un dejots uz nebēdu. Ieradušies gandrīz visi 2x2 nometnes dalībnieki, tātad vairākums jauniešu. Šķiet, vecāka gadagājuma rēgulārie Jaungada balles apmeklētāji šoreiz izvēlējās sagaidīt Jauno gadu mājās. Rīkotāji aicināja sagaidīt Jauno gadu, tērpojoties līdzīgi Senās Romas un Grieķijas dieviem un dievietēm. Vairāki jaunie puīši izdomāja pavisam vienkāršu atrisinājumu – viņi ieradušies „togā“, kas darināta no viesnīcas gultas palaga.

Tieši gadu mijā dzimis (jā, pirms cik gadiem?) Valdis Dičs, viņš dedzīgi apsveikts, netrūka arī tradicionālās tortes ar aizdegtām svecītēm. Diemžēl šoreiz neieradās Līlija Raisjāne, kam jubileja 1. janvārī.

Apjautājot vairākus balles dalībniekus, dzirdētas tikai labas atsauksmes – apmeklētāju bijis ļoti daudz, ienākumi labi, valdījusi jautrība, omulība, vienīgi pēc ēdiena bijis ilgāk jāstāv rindā, taču tai laikā varēja patērēt, pajokot, pārrunāt nometnē piedzīvoto, arī labāk iepazīties.

Foto: Aivars Jerumanis



**Māra Zālīte**

## Manā sirdī

Tā kā divdūjiņas gaisā / manas ilgas tālu skrien.  
Pāri kalniem trejdeviņiem. Tās vairs neatgriezīsies.  
Debess augsta, jūra dziļa. Kur man savu mīlu likt?  
Pāri kalniem trejdeviņiem / nevaru es pāri tikt.

Aijā, līdaciņa zaļa / projām ūdenszālēs slīd.  
Tā nav līdaciņa zaļa. Tā ir mana dvēselīt.  
Migla, migla. Rasa, rasa. Zūd man tēva kumeliņš,  
Dārgumi, ko dāvājusi / mana balta māmuliņ.

Manā sirdī...Bet lai tas ir noslēpums...  
Manā sirdī...Lai paliek tas tikai starp mums...  
Manā sirdī ir Latvijai drošākā vieta.  
Manā sirdī tai patvērums.

Divdūjiņas, kas tur skries, vienmēr zinās atgriezties.  
Līdaciņa rāma tur / ūdenszālēs līgosies.  
Tumšā naktē kumeļš stalts. Zaļā zālē sapnis balts.  
Neraudi, ak, mīlo māt! Viss ir sirdī saglabāts.

Tevi lūdzu, sargeņģeli, ņem zem spārna sirdi šo,  
Kurā glabāju it visu, itin visu dārgāko.  
Tevi lūdzu, sargeņģeli, gādā, lai man droša sirds!  
Mani sapņi, mana mīla, mana Latvija tur ir.

Kopā esam, kopā būsim! Mums ir visiem viena sirds!  
Un pat kalni trejdeviņi tādēļ nevarēs mūs šķirt.  
Kopā esam, kopā būsim! Mums ir visiem viena sirds!  
Tevi lūdzam, sargeņģeli, / lai tā mūžu mūžos ir!

Tumšā naktī sapnis balts. Zaļā zālē kumeļš stalts.  
Neraudi, ak, mīlo māt! Viss ir sirdī saglabāts.





## Ziemsvētku eglītes sarīkojums latviešu skolā



Foto: Astra Moora

Ziemsvētku sarīkojums Losandželosas latviešu skolā notika 19. decembrī. Kamanās bija atbraucis Ziemsvētku vecītis (bez žagariem) pilnu maisu ar skaistām dāvanām un apdāvināja skolēnus un bērnudārza audzēkņus. Viņi visi bija sagatavojuši kādu jauku priekšnesumu, kārtējo reizi pārsteidzot ar savu talantu. Dzirdējām gan dzejoļus, gan dziesmas, gan instrumentālus skaņdarbus. Daudzi bērni mācās spēlēt kādu mūzikas instrumentu, dzied kori vai mācās dejot kādā studijā. Skolēnu vecāki atkal bija

sagatavojuši gardu cienastu, kādu parasti gatavo tikai Ziemsvētkos – dažādas biežputras, kūķi, sklanduraušus, piparkūkas, pīrāgus. Nav noslēpums, ka vairāku šo īpašu ēdienu gatavošana nebūt nav vienkārša, vajadzīgs ilgāks laiks. Ēdāji to novērtēja. Nekā nepietrūka, bet gan palika pāri, šo to no cienasta pat varēja paņemt līdzi un aizvest tiem, kuŗi uz namu neatnāca. Paldies visiem vecākiem, bērniem, Ziemsvētku vecītim. Gaidīsim viņu drīz atkal, jo gads jau aiztrauksies vēja spārnim.

### Eglīšu dedzināšana jūrmalā

Pēc Reimaņu ģimenes aicinājuma 8. janvāra pēcpusdienā parastajā vietā – *Dockweiler Beach* – pulcējās bariņš jaunu cilvēku, lai sadedzinātu Ziemsvētku eglītes. Bija sanesti ēdieni un dzērieni, sausās eglītes dega ar spožu liesmu, pie ugunsкура varēja sasildīties. Skatoties fotoattēlus *Facebook*, šķiet, ka tas ir Jāņu ugunskurs. Diemžēl Jāņus tur svinēt nevar, jo vēlu vakarā un pa nakti jūrmalā lielākām grupām uzturēties nav atļauts.

### Rotaļgrupiņa mazuliem

Arī šogad jaunās māmiņas un tēvi ar saviem mazuliem aicināti katra mēneša otrā svētdienā plkst. 11.00 pulcēties bērnu rotaļlaukumā *Shane's Inspiration* Grifita parkā – vietā, kur plīvo Latvijas karogs. Pirmā tikšanās notika 2. janvārī, ieradās vairāk nekā jebkad – astoņas ģimenes un 12 bērnu. Visi bērni un viņu vecāki lūgti piedalīties! Sīkāku informāciju var iegūt, sazinoties ar Viju Vīksni: [vija@rauda.net](mailto:vija@rauda.net)



## Nezūdīgais „Riekstkoža” Ziemsvētku prieks

Dienvidkalifornijā vairākās pilsētās ir baleta trupas un deju studijas, kuņas, gadu mijai tuvojoties, iestudē Pēterā Čaikovska slaveno baletu „Riekstkodis”. Pērn izrādēs piedalījušās vairākas latviešu balerīnas.

**Aurora Zemjāne** dejo kopš trīs gadu vecuma, viņa mācās *Curtis Studio Of Dance* Karpintērijā. Šīs studijas baleta „Riekstkodis” izrādes notika 16. un 17. decembrī Karpintērijas pamatskolā. Aurora bija viena no dalībniecēm Valsī, Ķīniešu, Spāņu un Sniegpārslīņu dejā.

Aurora mācās 10. klasē un nolēmusi dejoj arī turpmāk.



*Curtis Studio of Dance* „Riekstkoža” uzvedums Karpintērijā

**Annija Tetere** sāka dejojot divarpus gadu vecumā. Annija dejo *Ballet Arts* kompanijā *Westlake Village*. Viņa ir savu baleta gaitu sākumā, bet jau agrāk piedalījusies „Riekstkoža” izrādēs – 2008. gadā tēloja eņģeli, 2009. gadā – piparkūku; 2010. gada nogalē Annija tēloja peli un piedalījās Itāļu dejā. Annijai patīk būt uz skatuves, viņa vienmēr atplaukst, kad iedegas spožās skatuves gaismas. *Ballet Arts* kompanijas „Riekstkoža” izrādes notika Tūkstošoзолu pilsētas *Civic Arts Plaza*. Turpat 20. un 21. maijā Annija piedalīsies baletā „Pelnušķīte”. Annijai priekšā vēl daudz dejošanas prieka. Viņa dejo arī latviešu tautasdeju kopā „Pērkonītis”, dzied latviešu skolas kori, deklamē dzejoļus, piedalās skolas izrādēs.



**Aurora Zemjāne** (pa kreisi) kopā ar draudzeni un *Curtis Studio Of Dance* dalībnieci **Jasmīnu**



**Jaukā, mazā peli** – **Annija Dziesma Tetere**



Baletu pamatoti dēvē par skaistāko valodu.

**Ilzei Matsonei** jau ir paliela dejojājas pieredze, viņa dejo ar lielu aizrautību. Ilze interesē arī choreografija. Vairākas reizes nedēļā viņa cītīgi trenējas Šermanokā Džonetas Svaideres (Jonette Swider) deju studijā, vasarā sešas nedēļas pavadīja mākslas nometnē *Interlochen* Mičigenas pavalstī, viņai patīk visdažādākā rakstura dejas. Ilze spēlē arī flautu, dzied gan latviešu, gan savas vidusskolas korī, piedalījies dažādos skolas uzvedumos, dejo tautasdejas „Pērkonīti”.

Pērn decembrī choreografe Džonetas Snaideres vadībā studijas audzēkņi bija iestudējuši 11 dejas no baleta „Riekstkodis”, Ilze Matsone piedalījās Spāņu, Sniegpārslīņu un Saldumu fejas dejā, Kodā. Sarīkojums notika studijas *Jonette Swider Dance* zālē, kur ir ierobežots sēdvietu skaits skatītājiem.



**Ilze Matsone**

Piezīme: Ļoti iespējams, ka vēl citas latviešu meitenes un jaunietes piedalījušās Ziemsvētku izrādēs un uzvedumos. Šajā rakstā pieminētas tās, par kurām bija saņemta informācija.

Redaktore

## Kristīne Šulca – rīcībdirektore dokumentārfilmu festivālā Jūtā

„Ziemeļkalifornijas Ap-skata” š. g. janvāra numurā ievietots Aijas Turaidas raksts par starptautisko dokumentārfilmu festivālu Jūtā, kuŗa rīcībdirektore bija Kristīne Šulce. Festivāls *DOCUTAH* notika pērn septembrī un, festivālu atklājot, tā direktors suminājis Kristīni Šulcu, īpaši uzsverot viņas nozīmīgo darbu festivāla rīkošanā. Festivālā izrādīja vairāk nekā 200 filmu no 34 valstīm, arī latvieša Edvīna Šnores filmu *Soviet Story*.

K. Šulca ir Birutas Šulcas meita. Kristīne septiņus gadus mācījās Losandželosas latviešu skolā, dziedāja korī un dejoja tautasdeju kopā. K. Šulca beigusi Dienvidkalifornijas universitāti un 19 gadu vecumā izveidojusi pati savu filmu producēšanas kompaniju. Nesen viņa bijusi dokumentārās filmas *Return to Little Hollywood* rīcībdirektore. Šajā filmā atgādināta Jūtas pavalsts nozīme filmu industrijas vēsturē. Jūtā savulaik filmēja daudzus Amerikas vesternus.

Kristīne Šulca ir *Dixie State College of Utah* viceprezidente.



## Ansambļa EJAM koncerts Čikāgā

„Čikāgas Ziņu” š. g. februāra izdevumā ziņots, ka 2010. gada 5. decembrī Čikāgas latviešu namā noticis ansambļa EJAM Ziemsvētku ieskaņas koncerts. Artūrs Rūsis, Jūlija Plostniece, Edvīns Rūsis un Māra Zommere dziedājuši Ziemsvētku dziesmas, aicinot klausītājus pievienoties un, atdarinot zvaniņus, kratīt atslēgu saišķus. Koncerta beigās ansambļa dalībnieki kopā ar klausītājiem dziedājuši „Klusa nakts...” Čikāgiešiem mūsējo priekšnesumi, protams, ļoti patikuši. Mums arī patīk!

## Vīru koŗa „Uzdiedāsim, brāļi!” koncerts Sanfrancisko

Mūsu vīru koristi pošas ceļam uz Sanfrancisko, lai 5. martā dziedātu latviešu draudzes namā. Korim kopš tā dibināšanas 1997. gadā bijuši koncerti Čikāgā, Filadelfijā, Gaŗezerā, Losandželosā, Sanfrancisko, Sietlā, Toronto, Vašingtonā (DC), Palmspringos. Cerēsim, ka piepildīsies vīru sapnis – turneja pa Latviju.



## Parādei vai piemiņai...

„Mēs sareģistrējāties 1980. gada 7. martā. Pie kāzu mielasta galda sēdēja tikai daži draugi. Pulksten desmitos vakarā mēs ar Andri piecēlāmies, pateicām, ka mums vairāk nav laika, un devāmies uz staciju. Otrā dienā atrādāmies jau vairāk nekā tūkstoš kilometru tālu no Maskavas, mazā lauku viesnīcīņā. Dežurante atvēra mūsu pasēs un sacīja: „Vienā istabā jūs nedrīkst apmesties, jums ir dažādi uzvārdi!” Turklāt abi nekrieviskie uzvārdi viņai tā sajauca galvu, ka viņa nevarēja saprast, kurš ir sievietes, kurš vīrieša uzvārds.

Tad Andris lepnī paziņoja: „Mēs esam jaunlaulātie!” Viesnīciece apjuka vēl vairāk, pasē patiešām bija ieraksts par viņu sareģistrēšanos iepriekšējā dienā tālajā Maskavā.

„Bet kā jūs jau paspējāt atkulties uz šejieni?” viņa nebeidza brīnīties.”

„Mums nebija nekā tāda, par ko stāsta pasakās un skaistos romānos, tikai ārkārtīgi grūti. Vesels problēmu birums. Kur un kā mēs dzīvosim? Dzīvokļa mums nav un nav arī cerību to dabūt. Kur es strādāšu? Latviešu valodu neprotu. Un man ļoti negribas atstāt Maskavu... Taču man bija skaidrs, ka Andris savukārt nevar dzīvot Maskavā. Rīgas kinostudijā viņam neapšaubāmi bija lielākas perspektīvas nekā pieblīvētajā, viņam svešajā Maskavā.”

„Ja Andris kādreiz ieteicās: *cik jauki ir mājās, kā man patīk tā mierīgi pasēdēt*, tad uzreiz bija skaidrs, ka viņam ir vismaz 38 gradu temperatūra. Līdz pat 1987. gadam mums arī nemaz nebija īstu māju, bija tikai gadījuma mitekļi.”

Šis ir Natālijas Dišenas-Slapiņas rindas grāmatā „Triju zvaigžņu atspīdums” (veltījums Andra Slapiņa, Gvido Zvaigznes un Juŗa Podnieka piemiņai), ko apgāds „Likteņstāsti” izdeva 1994. gadā. Pirms un pēc grāmatas lasīšanas klajā mūs, grāmatas veidotājus, ar Andra Slapiņa ģimeni saista smalks garīgs pavediens. Un šajā garīgajā saskarsmē nav svarīgi, cik bieži tiekamies. Nereti iespējams saredzēties tikai stacijā, Natu ar bērniem no Maskavas sagaidot vai pavadot. Arī par šiem mirkļiem esam steidzīgajai ikdienai pateicīgi. Šogad pagāja 20 gadu kopš barikāžu laikiem, un masu saziņas līdzekļu uzmanība atkal tika pievērsta kritušo bērniem, tostarp Annai un Andrim Slapiņiem. Televīzijas intervētājs ar jūtamu patosu Andrim jautāja: „Ko tu zini par savu tēvu?” acīmredzot gaidīdams patriotisma pilnu atbildi. Nekas tāds nenotika, Andris, patiesi izbrīnīts, paraudzījās māsai un mātei sejā un bez jebkāda patosa atjautāja: „Ko jūs konkrēti vēlaties zināt?” Vēlāk uzzināju, ka ne viens vien skatītājs juties sarūgtināts: „Sak, kā nu tā, varoņa dēlam pieklājas atbildēt citādi!”

Taču netrūka skatītāju, kuŗi ainu novērtēja pavisam pretēji: Andris patiešām atsities tēvā. Ne jau slavas dēļ kinooperātors Andris Slapiņš krita Bastejkalnā! Ne jau tādēļ, lai barikāžu notikumus atcerētos tikai gadadienās!

Televīzijā nākamā vakarā varēja dzirdēt par Andri nedaudz jaunāku puisi un meiteņu, Latvijas skolu jaunatnes, atbildes uz jautājumu: „Ko viņiem nozīmē barikādes?” Te nu atkal bija ko sašust urrāpatriotiem: „Tiem bērniem taču skolā nemaz nemāca patriotismu!” Taču ar jauniešu muti runā patiesība: tikai viņu sirdīs un prātos barikādes nav vienīgi fakts vēsturē un ka viņu vecāki un vecvecāki piedalījušies vai aktīvi līdzdzīvojuši 1991. gada notikumiem! Jauniešiem ir viedoklis, ja tāds ir ģimenei – ikdienā, ne tikai svētku parādes reizē, ne atrādīšanai!

Pirms 20 gadiem, kad Andri nošāva, viņa nemierīgā dzīve (vismaz sadzīve) bija kaut cik nokārtojusies: ģimenei beidzot bija dzīvoklis, auga Anniņa, Nata strādāja sirdij tīkamam darbu, viņa bija labi ielauzījusies latviešu valodā. Andris pat neuzzināja, ka viņam būs dēls... Pēc traģēdijas Nata ar bērniem atgriezās Maskavā, pie savējiem, jo Latvijā, izņemot tuvākos draugus un radus, viņa tiešām bija vajadzīga tikai parādes reizēs. Natai darba vairs nebija, robežas slēdza. Viņa nevēlējās ar bērniem uz rokām lūgt palīdzību valdībai. (Pagāja gaŗi gadi, līdz







No kreisās: Anna Slapiņa, folkloriste Ilga Reizniece, Natālija Slapiņa, Andris Slapiņš

beidzot 1991. gadā nošauto bērniem piešķīra puslīdz pieklājīgas pensijas, tagad viņu tēvi saņēmuši arī pēcnāves apbalvojumus. Līdzjutīgi cilvēki vāca ziedojumus Slapiņa un Zvaigznes ģimenei jau 1991. gada janvārī, jo bērniem taču jāēd katru dienu!

Bērni Natei ir galvenā dzīves jēga, viņa Maskavā čakli tek no darba uz darbu, Anniņa pēc gada absolvēs jau otru augstskolu, Andris šogad beigs 1. kursu. Bērni izvēlējušies vecākiem ļoti radnieciskas profesijas: žurnālistiku, mākslas vēsturi, režiju. Abiem ļoti patīk fotografēt. Kā viņi dzīvo bez tēva? Arī uz to Nata atbildējusi grāmatā: „Kad tiekos ar Andri – tas nav ne īsti sapnī, ne nomodā, tas ir uz pamošanās robežas, – mani vienmēr pārņem brīnišķīgi gaiša sajūta. Es viņu skaidri redzu un dzirdu, taču zinu, ka atrodamies katrs savā pasaulē. Dažreiz no rīta neatceros, ka esmu viņu redzējusi, bet, ja pamostos ar šo mierīgo, gandrīz laimīgo noskaņojumu, es zinu, ka Andris ir atnācis. Viņš manām gaitām noņem smagumu.”

Maskavas vilciens dodas ceļā, perons paliek tukšs; Rīgā vēl valda gaisma, vēl var šo to uzfilmēt. Iespējams, Andris šeit un šajā brīdī dokumentētu: kā rīdzinieki kanālmalā baro nosalušos putnus, kā stacijas pulkstenis visai pasaulei vēstī – Ziemsvētkos eglīti pušķot rīdzinieki uzsāka



jau pirms 500 gadiem, kā tunelī, kapeikas vākdami, mūzicē jaunieši, kā netālu no viņiem sīknaudu iztikai ubago vīrs ar diviem suņiem... Tikai ne patosa runas!

Televīzijas ekrāns katru dienu cer uz jaunām sensācijām, bet mūsos katrā paliek atbilde uz jautājumu:

„Ko mēs atceramies un jūtam, kad dzirdam vārdu barikādes?”

Anita Mellupe





## PBLA KULTŪRAS FONDA ZIŅOJUMS

PBLA Kultūras Fonds (KF) aicina ierosināt kandidātus 2011. gada apbalvojumiem šādās kultūras nozarēs: humānitaro un sociālo zinātņu, lietiskās mākslas, mūzikas, pedagogijas, preses, rakstniecības, tautas un mākslas deju, teātra mākslas, tehnisko un dabaszinātņu, tēlotājmākslas. Motīvētus ierosinājumus var iesniegt grāmatu izdevēji, autori, komponisti, ieinteresētas personas vai organizācijas līdz ar apbalvojamās personas pilnu vārdu, adresi, e-pasta adresi un tālruņa numuru KF nozaru vadītājiem elektroniski, ne vēlāk kā līdz 2011. gada 1. aprīlim

Rakstniecības, humānitaro un sociālo zinātņu nozarē darbiem jābūt izdotiem pēdējos divos gados. Tos vēlams iesniegt piecos, bet ne mazāk kā četros eksemplāros, lai visiem nozares referentiem būtu iespējams laikus ar tiem iepazīties. Ieteicam sazināties ar attiecīgās nozares vadītāju, lai uzzinātu, kam grāmatas/darbi nosūtāmi.

Skaņumākslā, vokālajā vai instrumentālajā nozarē darbiem jābūt publicētiem vai pirmo reizi publiski atskaņoti divos iepriekšējos kalendāra gados. Var arī ierosināt godalgot skaņu vai teātra mākslā izcilus veikumus, kas notikuši divu iepriekšējo gadu laikā. Zinātniskie darbi humānitaro un sociālo zinātņu vai tehnisko un dabaszinātņu laukā var būt uzrakstīti svešvalodā, bet tādā gadījumā jāpievieno īss atstāstījums latviešu valodā.

PBLA KF apbalvo tikai ārzemēs dzīvojošus latviešu autorus, māksliniekus, izglītības un kultūras darbiniekus, kā arī cittautiešus, kuŗi veicina latviešu kultūru ārzemēs.

PBLA KF piešķir goda balvas (\$2000), goda diplomus (bez naudas balvas), kas atzinības ziņā pielīdzināmi goda balvām, Kr. Barona prēmijas (\$1000) un atzinības rakstus saskaņā ar KF noteikumiem, vadoties no darba kvalitātes, attiecīgās nozares vadītāja un referentu atzinuma.

Visās desmit KF nozarēs nozaru vadītāji korespondences ceļā vienojas ar saviem referentiem par ieteikumu KF apbalvojumam. Noteikumi paredz, ka viena autora darbus vai veikumus tanī pašā nozarē var godalgot ne agrāk kā pēc trim gadiem, bet otru naudas balvu citā nozarē var piešķirt pēc diviem gadiem.

Darbi iesūtāmi elektroniski līdz 2011. gada 1. aprīlim nozaru vadītājiem:

### **Humānitaro un sociālo zinātņu nozare:**

#### **Jānis Peniķis**

1214 E. Belmont Ave. South Bend, IN 46615 USA

[leizhans@yahoo.com](mailto:leizhans@yahoo.com)

**Lietiskās mākslas nozare: Lilita Spure**  
153 Forest Glen, Wood Dale, IL 60191 USA  
[lilitasp@sbcglobal.net](mailto:lilitasp@sbcglobal.net)

**Mūzikas nozare: Dace Aperāne**  
11 Cat Rocks Dr., Bedford, NY 10506-2023 USA  
[aperanscrd@aol.com](mailto:aperanscrd@aol.com)

**Pedagogijas nozare: Elizabete Pētersone**  
15 Cherrystone Dr., Toronto, ON M2H 1R8  
CANADA  
[elitapetersons@sympatico.ca](mailto:elitapetersons@sympatico.ca)

**Preses nozare: Gunārs Nāgels**  
PO Box 6219 South Yarra, VIC 3141 AUSTRALIA  
[redakcija@laikraksts.com](mailto:redakcija@laikraksts.com)

**Rakstniecības nozare: Rolfs Ekmanis**  
50 Cedar Lane, Sedona, AZ 86336-5011 USA  
[rekmanis@msn.com](mailto:rekmanis@msn.com) [rolfs.ekmanis@asu.edu](mailto:rolfs.ekmanis@asu.edu)

**Tautas un mākslas deju nozare: Zaiga Klīmane**  
32 Pine Ridge Rd, Poughkeepsie, NY 12603 USA  
[zklimanis@aol.com](mailto:zklimanis@aol.com)

**Teātra mākslas nozare: Inta Purva**  
236 Bowood Ave., Toronto, Ont. M4N 1Y6  
CANADA  
[IntaPurvs@rogers.com](mailto:IntaPurvs@rogers.com)

**Technisko un dabas zinātņu nozare: Arnis Gross**  
27 Gissing St., Blackburn South, VIC 3130  
AUSTRALIA  
[agross@deksoft.com](mailto:agross@deksoft.com)

**Tēlotājmākslas nozare: Guna Mundheima**  
131 E 69th St.. Apt. 9B, New York, NY 10021 USA  
[gsmhome@aol.com](mailto:gsmhome@aol.com)

Piesūtītos darbus pēc izvērtēšanas PBLA KF nodod Latviešu Institūtam vai archīvam, ja nav pievienots norādījums par atpakaļsūtīšanu. Godalgoto vārdus paziņos presē un 18. novembra svinībās latviešu centros.

2011. g. līdzekļu pieprasījumi Kultūras Fondam izglītības un kultūras pasākumiem iesūtāmi elektroniski līdz 2011. gada 1. aprīlim PBLA KF priekšsēdei

### **Vijai Zuntakai Bērziņai**

58 Dix Woods Dr., Melville, NY 11747 USA

[vija@berzinsdesign.com](mailto:vija@berzinsdesign.com)

Ja līdzekļu pieprasījums pārsniedz \$1000 ASV, iesniegumam pievienojams sīkāk izdevumu apraksts.

Visiem pieprasījumiem obligāti jāpievieno vismaz divas atsauksmes vēstules. Apbalvojumu pieteikumu un līdzekļu pieprasījumu veidlapas atrodamas PBLA mājaslapā: [www.PBLA.lv](http://www.PBLA.lv) (sadaļā KF)



## Rūdfam Hofmanim – 90 gadu jubileja!



Šogad 13. janvārī Rūdfam Aleksandram Hofmanim apritēja 90. gadskārta. Dienu vēlāk, 14. janvārī Losandželosas latviešu namā pulcējās DK LB biedrības valdes un nama pārvaldes locekļi ar groziņiem, Tamāra Kalniņa bija izcepusi lielu kliņģeri, ko kopā ar DK LB biedrības valdes priekšsēdi Ivaru Mičuli pasniedza jubilāram. Skanēja „Daudz baltu dieniņu...”, jubilārs visiem pateicās un īsā runā atzina, ka viņa dzīve bijusi laimīga. Vairāk nekā 50 gadu aizvadīti kopā ar uzticamo dzīves līdzgaitnieci Helēnu, negaidīti viņi tika pie dēla, tagad ir mīļa vedekla un divi jauki mazbērni.

Kuŗš gan Losandželosā nepazīst Rūdfu Hofmani? Kopš ierašanās Losandželosā no bēgļu nometnēm Vācijā viņš bijis viens no šejienes latviešu sabiedrības stūrakmeņiem. Visus šos gadus viņš strādājis latviešu labā, kopš DK LB dibināšanas darbojies biedrības valdē, bijis

sekretārs, rakstījis neskaitāmus valdes sēžu protokolus, sākot ar pašu pirmo; kā arī daudzus gadus bijis nama pārvaldes loceklis. Rūdfols gadiem ilgi kārtojis latviešu biedrības bibliotēku, Ziemsvētku tirdziņos sēdējis pie grāmatu galda, dubulteksemplārus sūtījis uz Latviju un dara to vēl aizvien; savās mājās uzņēmis neskaitāmus ciemiņus. Rūdfols un Helēna Hofmaņi piedalījušies visās šejienes latviešu aktivitātes, soļus neskaitot, nekad nejautājot, kas viņiem par to būs.

R. Hofmanis uzrakstījis daudzus rakstus gan biedrības biļetenam, gan laikrakstam „Laiks”, nereti par latviešu valodu, jo no jaunības dienām cīnās par mūsu valodas tīrību. Vācijas bēgļu nometnēs viņš strādāja par skolotāju, un bijušie skolnieki viņam ir no sirds pateicīgi, jo daudz no viņa iemācījušies. Arī pašreizējā biļetena redaktore. Paldies!



## Rietumkrasta latviešu Mākslas dienas

Oregonas latviešu centrā Portlandē 19. un 20. martā notiks Rietumkrasta latviešu Mākslas dienas.

Divas dienas piepildīs māksla un mūzika, mākslinieciska bohēma, sadraudzība, mākslinieki tiksies ar skatītājiem.

Pirmās Mākslas dienas notika 2005. gada maijā Sietlas latviešu namā; otrās 2007. gada septembrī – Sietlā, Denverā un Bostonā.

Mākslinieki aicināti piedalīties komercizstādē Oregonas latviešu namā 19. un 20. martā ar gleznu, grafiku, zīmējumu, skulptūru, instalāciju, fotografiju, gobelēnu, videoinstalāciju vai citu darbu.

Mākslas dienas rīko Sietlas latviešu biedrības mākslas kopa „Vienoti mākslai”.

Izstādes iekārtotājas: Iveta V. Felzenberga un Ināra Beitlere.

Pieteikšanās lapas un dalības noteikumus var saņemt, rakstot vai zvanot Ivetai Felzenbergai, tālr.: 253-517-3864, e-pasts: [ivetavf@yahoo.com](mailto:ivetavf@yahoo.com) vai Inārai Beitlerei: 503-277-8600, [inara.beitlers@gmail.com](mailto:inara.beitlers@gmail.com)

Pieteikuma lapas, sarīkojuma programmu un cita informācija atrodama Sietlas latviešu centra mājaslapā [www.SeattleLatvianCenter.com](http://www.SeattleLatvianCenter.com)

## Brāļu kapu fonda aicinājums

Rīgas Brāļu kapu un Latvijas vēsturiskā mantojuma fonds aicina ziedot: Rīgas Brāļu kapu gala sienas – skulptūrālās grupas „Māte – Latvija ar kritušiem dēliem” un Latvijas pilsētu ģerboņu un četru novadu skulptūru restaurācijai. Mecenātiem un ziedotājiem, kuŗi ziedos 1000 latu, Pateicības un Piemiņas III depozitārijā ievietos goda plāksni. Pārējos ziedotājus (kopš 1915. gada) ierakstīs Rīgas Brāļu kapu Goda grāmatā.

RBKF USD konts: LV14 UNLA 0050 0038 5324 5

LVL konts : LVL LV37 UNLA 0050 0038 5321 9

RBKF Reģ. Nr. 40008036307

RBKF prezidents J. Vectirāns  
Valdes priekšsēde M. Stirna



## Par mūsu valodu

### Norai taisnība

Dzīvē viegli no dienas dienā darīt nepareizības, ne sev, ne citiem it kā nesagādājot nekādu ļaunumu. Taču dažas iesējas kā nezāles auglīgā zemē un to pārņem. Grūti pamanīt brīdi, kad viss lauks ir nezāļu pilns. Domājot par mūsu lekno latviešu valodas druvu, jāatzīst, ka dažbrīd pa nezālēm vien kuļamies.

Nesen man bija jāpadomā par pašas bieži lietoto sasveicināšanās vārdu „čau!” Parasti nepazīstamu cilvēku un oficiālas personas sveicinām, sakot „labrīt”, „labdien” vai „labvakar”. Turpretim satiekot draugus, tuvus cilvēkus apsveicam ar „čau!”. Vecgada vakarā tā priecīgi uzrunāju Noru, un viņa man aizrādīja, ka mums ir skaists vārds „labvakar” un aizņemti vārdi nav jālieto. Mēģināju taisnoties, bet lielas jēgas no tā nebija. Taču kaut kas mani urdīja visu vakaru un, pat mājās braucot, domāju par šo sasveicināšanos.

Protams, Norai bija taisnība. Atcerējos Māras Zālītes dzejoli „Labdien!” (ne tikai tāpēc, ka dzejnieci tovakar redzēju), un manī brieda Jaungada apņēmība paravēt savu valodas lauciņu. Tomēr no vairākiem barbarismiem atteikties nevēlos, jo tos dzirdēju savas vecmāmiņas valodā. Tā kā esmu lepna kurzemiece, lietošu arī varbūt citiem nezināmos apvidvārdus krizdole, pampāļi, ķocis, naģe. Rīdzinieks, iespējams, brīnīsies, ja palūgšu viņu pakacēt pampāļu ķoci. Lepojos ar savu vislielāko bagātību – no senčiem mantoto mūsu piederības zīmi – latviešu valodu.

Silvija Millere



### Māra Zālīte

#### Labdien

Labdien. Vārds – rūķis mazs.  
Vai strādīgāks vēl ir kaut kas?  
No mutēs mutē nepaguris skrien  
vārds – rūķis mazs –

Labdien! Labdien!

Labdien. Vārds – jāntārpiņš.  
Ar gaismas lukturīti viņš  
caur gadusimtiem nepazudis brien  
mums uzspīdēt –

Labdien! Labdien!

Labdien. Vārds glābjošais.  
Kad svešu spārnu sašķelts gaiss,  
divzilibītes kā divdūjiņas skrien –  
Labdien. Labdien.

Labdien! Labdien!





## Ērikam Jerumanim piešķirta Julijana Vaivoda fonda balva



Pērn izsludinātajam kardināla Julijana Vaivoda fonda gleznu konkursam par tematu „Masleņku traģēdija 1940. gada 14.-15. jūnija naktī” tika iesniegts tikai viens darbs – Ērika Jerumaņa glezna. Trīs locekļu žūrijas komisija – Ēriks Dzenis, Dzidra Martinaite un Valda Oestreichere nolēma, ka darbu trūkumu dēļ apbalvojumus nepiešķirs. Tāpēc fonda valde lūdza talkā mākslas cienītājus un vērtējumu par idejisko un vēsturisko aspektu, kā arī māksliniecisko apdari pēc sešu punktu sistēmas paziņot pa e-pastu vai zvanot pa tālruni. Tika saņemti 32 vērtējumi, un J. Vaivoda fonda valde nolēma piešķirt Ērikam Jerumanim 1000 dolaru prēmiju.

Sirsnīgi apsveicam Ēriku Jerumani!



Ēriks Jerumanis „Masleņku traģēdija”  
(48" x 60", akrils, audekls)

**NORBERTELLEN GALLERY** Los Angeles  
215 W. 6th St. Ste 110, Los Angeles, CA 90014 [www.norbertellengallery.com](http://www.norbertellengallery.com) 818-662-5041

**Infini Couleur** group exhibition  
February 5th ~ March 26th 2011

opening reception  
**Sat Feb 5 6 -10pm**

downtown art walk  
**Thurs Feb 10 noon -10pm**

artist reception  
**Sat Mar 5 6 -10pm**

downtown art walk  
**Thurs Mar 10 noon -10pm**

Andrea Pun  
Carmen Perez  
Cassia Castro  
CBAum  
David Milton  
DE'BA Designs  
Derek Evans  
Djembe & Canvas  
Erik Jerumanis  
Genea Barnes  
Giovanni Barca  
Hope Adler  
Ione Citrin  
Kenneth Johnson  
Melanie Hopper  
Miguel Andrisani  
Nagy Kornél  
Neal Crosbie  
Nikki Cross  
Nikolas Kazoura  
Robert Cavalli  
Robert E. Richards  
Tiffini Myers  
Van Ly



## Lūcija Zirne

### Agrās bērņības atmiņu ainas

Baltinava, Latgales ziemeļaustrumdaļā.

Cik man gadu? Trīs, varbūt jau četri? Gluži kā televīzijas lodziņā atmiņā pavīd dažādas ainas. Baltinavas plebānijas (katoļu baznīcas draudzes priesterā dzīvojamā māja) dārzs. Apaļa puķu dobe. Ziedi. Saulaina, silta diena. Divas mazas meitenes. Skaļi smejojot, viena otru dzenā, skrien apkārt puķu dobei. Abām baltas kleitiņas un plīvojoši zeltaini mani. Viena esmu es, tā otra, vārdā Krista, vācu armijas ārsta Branta meita. Ir Pirmā pasaules kara beigu posms (1919./20. gads).

Dr. Brants (Brandt) ar ģimeni noņemtiņš baznīcas mājā. Prāvests ir mans mātes brālis Andrivs Svīklis; liela auguma vīrs sārtu seju, kupliem baltiem matiem. Saimniecību vada jaunākā māsa, krustmāte Felicija, manis iesaukta par Kiku. Krustmāte izcepusi lielu kliņģeri, jo Kristai dzimundiena. Kliņģeris ar svecītēm ir uz galda verandā, tur pieaugušie dzer kafiju un tērzē.

Atkal pavīd cita aina. Māte dzeltenā adītā jakā sēž pie loga un slauka acis. Es, sēžot mātei klēpī, glaužos siltajā, mīkstajā jakā. Aiz loga sniegs. Tēvs lasa telegrammu. Krustēvs Andrivs Svīklis tagad ir Pušmucovas (pie Ludzas) draudzes prāvests. Telegramma vēstī: krustmāte Felicija mirusi. Jaunā, skaistā, dzīvespriecīgā krustmāte, mātes jaunākā māsa mirusi. Plaušu karsonis. No Ludzas atvestais ārsts nav varējis līdzēt. 1921. gadā, sniega aizputinātais desmit kilometru gaŗais ceļš, braucot zirga vilktās kamanās, ilgs un tāls.

Uz bērēm tēvs aizbrauc viens. Māte gaida bērņiņu, viņai dziļā ziemā 40 km tālais ceļš uz Pušmucovu būtu grūti panesams.

Lielaļā istabā uz diviem krēsliem stāv maza balta kaste (esot zārčiņš), tajā baltās mežģinēs tērpta maza lelle. Kalpone Tekla mani pieved kastītei klāt un saka, tas esot mans brālītis, dzīvojis tikai trīs dienas – par agru piedzimis.

Baltinavas pasta kantoris (20. gadu sākumā) – gaŗā zemā pelēkā kroņa ēkā; otrā galā pasta priekšnieka (mana tēva) ģimenes dzīvoklis. Gaŗām ved iela (ceļš) no miesta centra uz 9 km tālo Punduru staciju. Rudens. Līst. Iela dubļaina. Šodien bijis Baltinavas lielais gadatirgus. Stāvu pie loga un vēroju, kā tirdzinieki brauc mājās; vezumnieki, ratiem grimstot dubļos un kājnieki, dubļos līdz potītēm. Tirdzinieku prāti iesiluši, tukšojot ne vienu vien pudeli. Pēkšņi – troksnis, skaļas balsis, burzma ielā, no mūsu un blakus māju žogiem tiek lauzti mieti. Kautiņš. Redzu kādu ar dubļiem un asinīm notraipītu seju. Mūsu Tekla velk mani projām no loga. Bērnam nav jāredz, kā kaujas no pierobežas uz tirgu atbraukušie apdzērušies krievi, kuŗus šeit sauca par „sipakiem”.

Baltinavas plebānijā tagad cits saimnieks – prāvests Gadzāns. Pamaza auguma, mierīgs, klusas dabas cilvēks. Baznīckungs Gadzāns mīl sabiedrību, bieži pulcina savā mājā Baltinavas inteliģenci.

Plebānijā lielas istabas, liela zāle un ēdamistaba. Pie gaŗā galda skolotāji, policijas iecirkņa cilvēki, ierēdņi, daži veikalnieki. Pēc vakariņām zālē spēlē spēles (tai laika populārs veids, kā viesībās izklaidēties). Sasēžas riņķī, met nēzdodziņus, jāuzmin vārdi, kuŗš nevar, dabū ķīlas, tās jāizpērk, tad jāveic dažādas izdarības. Valda jautrība un smiekli. Zāles stūrī ir arī gramafons, kaste ar vēdekļveidīgu tubu un uzgriežamu kloķi. Spēlē plates, deju mūziku.

Feldšeris Gubovskis dejo ar savu tumšmataino kundzi. Feldšeri bija krievu cara armijas „produkti”, diezgan labi trenēti medicīnas zinībās, un tāds bija vienīgais „ārsts” Baltinavā. Vēlos 20. gados valsts Labklājības ministrijas lauku iedzīvotāju veselības departaments norīkoja ārstu un žēlsirdīgo māsu un iekārtoja doktorātu.

Izskatīgais policijas priekšnieka palīgs Rubulis glītā uniformā un gaŗiem melniem zābakiem kājās strauji griež dejā Mariju (Maŗu) Rauzas jaunkundzi. Maŗai sarkana kleita, kuplie svārki plīvot plīvo. Kādreiz kāds no lielajiem paņem arī mani dejojot, māca deviņus gadus vecai meitenei pirmos dejas soļus.

Rauzu ģimenei māja ar diviem stāviem, tāda Baltinavā ir vienīgā. Apakšstāvā gan ir tikai liela darbnīca. Rauzu tēvs salabo visu, kas salauzts vai bojāts. Augšstāvā dzīvojamās telpas ar iestiklotu balkonu uz ielas pusi. Vaļas brīžos tur sēž Rauzu māte un arī kāda no meitām. Ada, šuj vai vienkārši noskata lejā ielā braucējus vai gājējus. Arī es no šī balkona noskatīja pirmās kāzas savā desmit gadu vecas meitenes mūžā. Skaistās Maŗas un Rubuļa kāzas. Kāzinieki nāca kājām, baznīca bija turpat tuvu. Jaunlaulātos sagaidīja Rauzu māte ar maizes klaiņiņu uz balta, košām puķēm izšūta dvieļa un Rauzu tēvs ar pudeli un glāzēm.

Kad pēdējo reizi satiku Mariju Rubuli, tā nebija vairs jaunā skaitā Maŗa, bet bēdu sagrauzta sieva. Viņa bija atbraukusi uz Rīgu meklēt vīru Centrālcietuma pagalmā starp līķiem. Tas bija 1941. gada vasarā pēc baigā gada, kad vācu kara spēks jau bija ieņēmis Rīgu.

Tēvs uzcēlis māju upes krastā. Upītei pāri ved koka laipas. Tās gan pavasaŗa plūdus izskalo, bet vienmēr uzceļ no jauna, jo pa tām pa kājceliņu iet baznīcēni, gaŗām baznīcas ābeļdārzam, ērģeļnieka (vectēva) mājai un vecajam spitālim. Spitālī dzīvo kādas 4-5 vecas sievietes, kopj baznīcu un iztiek no cilvēku nestām dāvanām.

Mūsu jaunās mājas vienā galā ir pasta kantoris, otrā mūsu dzīvoklis, arī ar stiklotu verandu. Uz palodzēm aug zaļās mirtes, skujiņas un zied sārtās pelargonijas. Svētdienas rītos gaŗām plūst baznīcēni. Nāk trīs Jermuš-



kevicu jaunkundzes, visām galvā cepure. Pusmuižas īpašniece Jermuškevica kundze kuplā auguma dēļ brauc pa apkārtceļu zirga pajūgā. Klincānu jaunkundzes, abas skotājās Rēzeknē, vasarā dzīvo tēva Oduma (viņa iesauka „ar sarkanām ūsām”) lauku mājās. Nāk jaunas meitas, baltu lakatiņu galvā, pie rokas jaunās kurpes, basās kājas apaus pie baznīcas.

Mūsu mājai pretī, pāri ieliņai, ir pelēka koka ēka, tur ir aptieka, un tur dzīvo aptiekārs Jānis Krakops ar ģimeni. Krakops ir baltinavietis, studējis Pēterpilī, pirmā darbavietā Polijā. Atvēra aptieku Baltinavā, pārveda sievu poliētī, ir trīs bērni. Meitene Jadviga (Jadzīte) ir mana pirmā bērniņas draudzene, esam vienos gados. Aptiekārs Krakops, gaŗa augumā vīrs, staigā salīcis, klepo. Ļaudis saka: „Dilonis, ilgi nedzīvos.” Viņš ir mana tēvs draugs, abi skolojušies Pēterpilī.

Ziemas pēcpusdienās krēslas stundā no aptiekas, ietinusies lielā, melnā siltā lakatā, uz mūsu māju steidz Krakopa kundze. Svešiniece bez tuviniekiem, bez radiem, arī latviešu valodu nav iemācījusies, nāk uz tējas stundu pie manas mātes, savas vienīgās draudzenes. Mana māte runā poliski, bārenīte audzināta un skolota klosterī Viļņā. Mūsu ēdamistabas galdā samovarā (patvārī) jau kvēlo ogles. Māte liek galdā tējas traukus un ķiršu ievārījumu. Abas draudzenes dzeļ tēju, runā, noslauka arī pa asarai. Krakopa kundzes kalsnās šaurās sejas abos vaigos nedabiski sārta plankumi. Nedabiski mirdz tumšās, brūnās acis. Viņa klepo. Esot arī temperatūra. Slimības dīglī jau ieperinājušies arī šīs jaunās sievietes plaušās. Pēc tējas un izrunāšanās ar draudzeni Krakopa kundze atkal ietinas savā siltajā lakatā, „terapijas” stunda beigusies. Sīkais stāvs kā ēna pārslīd pāri ielai. Mājās rūpes – slimis vīrs un trīs mazi bērni.

Bēres. Aptiekārs Jānis Krakops miris. Viņš guļ lielajā istabā uz gaŗa galda. Tumšā uzvalkā, apkārt rudens ziedi. Visā telpā ļoti stipra flokšu ziedu smarža. (Kopš šīm pirmajām bērēm man visu mūžu flokšu smarža atgādina mirušus.)

Mēs ar Jadzīti stāvam durvīs, nesaļūprāšanā, kas šeit notiek vai ir noticis. Mūs izsūta ārā. Saule. Mēs ejam mūsu mājas sakņudārzā pie upītes, ielienam zirņos, šķinam zirņu pākstis un ēdam jaunus, garšīgos zaļos zirnīšus.

Tuberkuloze iznīcināja visu Krakopu ģimeni. Paņēma arī manu draudzenīti Jadzīti, tikai 12 gadu vecu. Viņi visi guļ vecajos Baltinavas kapos pakalnā zem liela balta bērza ar skatu uz plaša-

jām Gailuma pļāvām. Šais pļāvās Baltinavas sabiedrība vasarās gāja piknikot. Draugi, iedzerdami pa glāzītei, norunāja apgulties kopā zem lielā bērza.

Liktenis lēma, ka mans tēvs dus Sv. Kārļa kapos „Gaŗajā salā” pie Ņujorkas, taču viņa mūžīgo mieru sarģā balta bērza zari.

Gailumu plašās, zaļās pļavas! Pavasaŗos dzeltenām purenēm saziēdušās. Lielais ābolu dārzis! Nekur un nekad neesmu ēdusi tik garšīgos ziemas ābolus – lielās, dzeltenās antonovkas –, kā kādreiz ziemas vakaros Gailumu lielajā istabā.

Ir piebūvēta jauna istaba, tās vidū stāv Ziemsvētku egle, zeltaini rožainiem ābolišiem (pepiņiem), spīdīgos, krāsainos papīros iefītām konfektēm un baltām, arī sarkanām īstām vaska svecītēm izgreznota. Eglītei apkārt rotaļās ejot, bērnu soļi uz jaunās grīdas skanēt skan.

Vecā Baltinavas baznīca stāvgrūdām pilna. Ir klusā nedēļa pirms Lieldienām, Lielā ceturtdiena. Sēžu blakus vectēvam uz soliņa pie ēŗģelēm. No augšas, koŗa telpas, visu tik labi var redzēt, kas notiek lejā pie altāŗa. Simboliski attēlotās Kristus ciešanu mistērijas. Lielā piektdiena.

Lieldienu rītā baltās kulītēs, drāniņās, maizīte, krāsotas olas; baltās kulītes sakārtas ārā pie baznīcas koku zarus – tās priesteris nosvēta. Mājas aiznesta svēība brokastu galdā.

Jauno lielo baznīcu cēla vairākus gadus. Kad bija pa-beigta un iesvētīta, sākumā likās auksta un sveša. Mainījās prāvesti. Jauns ēŗģelnieks. Vectēvs guļ gultā, baltu galvu, baltu bārdiņu, baltos palagos. Mīļu roku kopts. Ar mugurkaula kaiti nogulēja pāris gadu. Ziemsvētku brīvlaikā, atbraukusi no Rīgas, sēžu pie viņa gultas. Lasu



Lūcija Zirne ar mazmazbērniem Sabrinu un Sebastijanu



avīzē ziņas par sīvajām somu-krievu kaujām. Tā bija ļoti auksta, barga ziema. Nakts debesīs blāvoja sārti, nelaimīgi pareģojoši kāvi.

Pēc Ziemsvētkiem līdz ar svētku svecītēm eglītē vec-tētiņš izdzisa.

Manai, labo Latvijas laiku paaudzei, nākotnes debesīs rēgojās sarkani asins kāvi.

Nāca Otrais pasaules kašs. Viss pārmainījās.

**Lūcija Zirne** dzimusi 1917. g. 18. jūlijā Baltinavā; 1941. gadā beidza Latvijas Universitātes Medicīnas fakultāti un strādāja LU Acu slimību klīnikā. 1953. g. sāka strādāt Ņujorkā par acu ārsti, kopš 1958. g. bija Ņujorkas pilsētas veselības departamenta speciāliste acu slimībās. L. Zirne pārcēlās uz Losandželosu 2004. gada septembrī, lai būtu tuvāk savējiem – meitas Brigitas un znota Aivara Jerumaņa ģimenei, mazdēlam Ērikam, mazmazbērniem Sabrinai un Sebastijanam.



**Lūcija Zirne ar savu miluli Pūcīti**

## Uz ASV varēs braukt viesstrādnieki no Latvijas

ASV imigrācijas dienesta (USCIS) amatpersonas paziņojušas, ka valstu sarakstam, kuŗu pilsoņi uz laiku var ierasties ASV, lai strādātu, saņemot īpašās viesstrādnieku vīzas, pievienotas piecas Austrumeiropas valstis – Igaunija, Lietuva, Maķedonija, Slovēnija un Latvija.

Tāpat darba devēji ASV arī no šīm valstīm drīkst uz-aicināt ārvalstniekus, lai aizpildītu brīvās darbavietas gan lauksaimniecības, gan nelauksaimniecības sektorā. Vairākums no sarakstam jaunpievienotajām valstīm – Fidži, Kiribati, Nauru, Papua-Jaungvineja, Samoa, Tonga, Tuvalu, Vanuatu un Zālamana salas – atrodas Ūkeānijā. Sarakstā iekļauta arī Karību apgabala valsts Barbadosa. Kopumā pagaidu viesstrādnieku vīzas H-2A un H-2B šogad varēs saņemt 53 valstu pilsoņi. Saraksts oficiāli publicēts 18. janvārī un būs spēkā gadu.

LETA

## LATVIEŠU NAMA PĀRVALDEI

Atbalstot latviešu namu, nosūtu Nama kluba biedru naudu par 2011. gadu ..... \$50.00

Nosūtu ziedojumu nama uzturēšanai \$.....

Kopā: \$.....

Uzvārds, vārds, adrese:

---

---

---

Tālr.: \_\_\_\_\_

El. pasts: \_\_\_\_\_

Čeki izrakstāmi ar norādi:

*Latvian Ev. Luth. Church – Community Center*

un nosūtāmi: **Latvian Community Center**

**1955 Riverside Drive Los Angeles, CA 90039-3704**



**Piedāvāju gatavot cienastu un klāt galdus kāzās, piemiņas dienās, jubilejās; var pasūtīt kliņģeri, pīrāgus ar speķi vai kāpostiem jebkuŗā laikā un jebkuŗam sarīkojumam; par cenu sazināties, zvanot Pegijai, tālr.: 310-908-6993  
1700 Malcolm Ave. #102, Los Angeles, Ca 90024  
e-pasts: [pegijat@inbox.lv](mailto:pegijat@inbox.lv)  
vai: [pegijakalninataube@yahoo.com](mailto:pegijakalninataube@yahoo.com)**

**Tulkojumu birojs: [www.Filologi.lv](http://www.Filologi.lv)**



## Apriet apkārt Austrālijai...



Attēlā redzama mana darba vieta, kur pavadu daudzas stundas. To iemīlojuši arī mūsu trīs mājdzīvnieki, jo, tikko pieceļos, viens no viņiem tur nekavējoties ērti iekārtojas. Reizēm jāsēž uz pašas malīņas, jo kāds guļ aiz muguras. Vēl sarežģītāk, ja tajā pašā laikā cits ielec klēpī... Pie sienas atrodas Nacionālās ģeografijas biedrības karte un vistuvāk, tieši virs galvas ir Austrālija, tāpēc, kad atļaujos papūtināt acis un neskatos datora ekrānā, skatiens visbiežāk pievēršas lielajai salai. Nereti iedomājos, vai tai nevarētu apriet apkārt – ar mugursomu plecos staigāt gar Tasmanijas jūras, Klusā okeana, Koraļļu jūras un Klusā okeana krastu, atgriežoties tajā pašā vietā, no kurienes ceļojums sākts. Droši vien ceļu aizšķērsotu kāda upe, bet var taču pārieties un pameklēt tiltu.

Viskonsinas Tupešu Jānis apgāja apkārt Latvijai. Vēl aizvien vilina iespēja apriet apkārt Tobago salai. Vai kāds ir apgājis vai mēģinājis apriet apkārt Austrālijai? Par to vienam otram ieminējos, un atbilde bija – tas jau būtu tas pats, kas apriet apkārt Eiropai! Jānis Ziedars no Melburnas e-pasta vēstulē ziņoja: „Austrālijas apkārtmērs ir 25 760 km. Kaņavīri maršē 4 km stundā. Viņiem šīs distances veikšanai vajadzētu 6440 stundas. Nez vai varētu iet ilgāk par 10 stundām dienā, tātad būtu vajadzīgi divi gadi, lai aprietu Austrālijas kontinentu. Sāc trenēties!”

Austrālijai apriet var arī domās, īpaši ar acīm apmīļojot vietas, kur dzīvo latvieši – Pertu, Brisbani, Adelaidi, Sidneju, Melburnu... Nesen, kad Latvijas draudzenes meita Aija Rozentāla (gleznotāja Jana Rozentāla mazmeita) Adelaidē apprecējās ar Matīsu Biezaiti (Latviešu mūzikas krātuves dibinātāja un vadītāja Ērika Biezaiša) mazdēlu, bija jādomā, ka Aija jūtas svešajā malā, vai izdevās ātri iedzīvoties, vai nav ilgas pēc mājām, Latvijas. Tagad latvieši izklīst pa visu pasauli, malu malām. Melburnā satikām Latvijas puisi, kas jau sešus gadus dien Austrālijas armijā. Uzzināju, ka Aija ar Matī-

su Kulūras dienās uz brīdi iegriezušies Melburnas latviešu namā, bet no turienes devušies uz Sidneju. Tā arī viņus satikt neizdevās. Jāpiebilst, ka Melburnas latviešu nams ir lielāks par mūsējo, bet atrodas ne visai izdevīgā vietā, tāpat kā Sanfrancisko latviešu namam arī tur līdzās ir dzīvojamās ēkas, kuŗu iemītnieki zvanot policijai, ja pēc pulksten desmitiem vakarā sadzird skaļāku dziedāšanu vai spēlēšanu.

Austrālija ir ļoti dārga zeme. Hamburgers Makdonalda ēstuvē maksā vairāk nekā 8 dolāri! Bailes pat teikt, cik Melburnas latviešu namā prasa par pašceptu pīrāgu, lai arī te nesāktu prasīt tikpat daudz.

Vairāki Losandželosas latvieši agrāk dzīvojuši Austrālijā, daži atbrauca uz laiku, te strādāja un pēc tam aizbrauca atpakaļ, piemēram, Ivars un Dagnija Kronīši. Uz Austrāliju vēlējās pārcelties Māris Ubāns, viņa iemīļotais dzīvnieks bija vombats. Varbūt tāpēc, ka tas viņam ir mazliet līdzīgs. Melburnā izdevās satikt vairākus, kuŗi te dzīvojuši, ciemojušies vai pazīst kādu no Losandželas. Dr. Jānis Lazdiņš lūdza pasveicināt dr. Juri Priedkalnu, arī brālis dr. Jānis Priedkalns. Zanre Ritere sūta sirsnīgus sveicienus Puķīšu ģimenei. Viņa Losandželosā ciemojās, kad te viesojās slavenais ansamblis „Saules josta”, un nakšņojusi Puķīšu mājās. Valdis Puķīte toreiz bijis vēl mazs puisītis. Ar grāmatas „Šūpo, šūpuli!” autoru Jēkabu Ziedaru iepazīnos neklātienē, viņš sūtīja rakstus, vēstules, kuŗās aicina sievietes nebūt egoistēm un laist pasaulē vairāk bērnu, jo latviešiem draud izmiršana. Kādā jaukā dienā viņš jautāja, vai nevēlos atbraukt uz Kultūras dienām gada nogalē Melburnā. Teicu, ka padomāšu. Domāts, darīts. Tagad gan šķiet, ka nekur neesmu bijusi, esmu tikai sapņojusi.

Jēkabs Ziedars sūta sveicienus saviem radniekiem Burģeļiem Sandiego. Viņš domā, ka ir attāla rada arī Ventūras Tolkjiem. Uz 3x3 noietni četras stundas turp un pēc nedēļas atpakaļ mūs veda ļoti simpatisks šoferis Mārtiņš Biršs. Biršu ģimene arī kādreiz dzīvoja Losandželosā, un Mārtiņa tēvs Zigmunds darināja lielo koka krustu, kas atrodas mūsu baznīcā pie altāra. Dēls atcerējās, ka krusta vešana notikusi ar piedzīvojumiem, lielo izmēru dēļ to grūti bijis ievietot auto. Zigmunds Biršs miris 2007. gadā Teksasā 95 gadu vecumā. 3x3 noietnē iepazīnos ar sportistu Miķeli Danci, un viņš pastāstīja, ka viņa krustmāte bijusi Alma Gernatovska, ko varbūt kādi vēl atceras. Piedāvājam biļetena lasītājiem stāstu par piedzīvoto Austrālijā, Kultūras dienās Melburnā un 3x3 noietnē Fōlskrīkā. Stāstījumā būs pieminēti daudzi sastaptie cilvēki, un nav šaubu, kā atradīsies paziņas, draugi, pat radi. Etniskā piederība bieži vien ir pat svarīgāka par radniecības saitēm.

Astra Moora



Anita Mellepe

## Melburnas Kultūras dienu maize un sāls

**Pirmā ainiņa.**

**Par tālumiem, kuŗi nespēja šķirt...**

Te nu viņas abas stāv: vienā no trim Melburnas latvisko kapu „pagalmiņiem”, pār kopiņu nolīcis ozola zars ar krietnām zīlēm. Tieši tāpat, plecu pie pleca, viņas stāvēja un klusēja zem Apekalna priedēm, kur dus citi mīļie aizgājēji. Ilgus gadus viņām nebija iespējams pat sazināties. Kad tālumniece tūristu grupā pirmoreiz apmeklēja Rīgu, abām šķīroties bira baltas asaras: nez vai vairs kādreiz satiksimsies?! Liktenis lēma citādāk, dodams Latvijai brīvību un daudziem trimdiniekiem – gaŗu mūžu.

Tolaik, kad pat vēstulēs nevarēja izteikties atklāti, rīdziniece uz Melburnu rakstīja: „Mūsu dzejnieka Iman-ta Ziedoņa rakstos lasīju apmērām tā: Mēs esam kā bēr-za dienvidu un ziemeļu zari. Kādam vējam jānāk, lai mūs sanestu kopā? Varbūt tas ir tieši par mums abām?” Melburdzniece atbildes sūtījumā ielika Kārļa Skalbes dzejoli, ko rokrakstā bija saņēmusi no radiem Zviedrijā:

**No Daugavas man atpūš / Vējš mazu dziesmiņu**

**Kā pašas dzīves elpu, / No viņa šūpotu.**

**Skaŗ manu karsto vaigu / Šī vēsā dziesmiņa**

**Un šūpo, glauž un aiņā, / Un tālē aicina:**

**Kaut, dvēsele, tu būtu / Kā viņa dziesmiņa,**

**Gar mūžam jauniem krastiem / No vēja nesama...**

Kas viņas ir? Nosaukt konkrētus vārdus? Paskaidrot, kādas radnieciskas saites (māsas, māsiņas, pusmāsas) viņas saista? Vai tas nepieciešams? Varbūt galvenais ir, ka abu mājās sienas klāj grāmatu plaukti (tajos redzamas daudzas latviešu grāmatas), ka fotoalbumi pieblīvēti ar uzņēmumiem: pašas, bērni un mazbērni, radu un kaimiņu bērni tautastērpos, Dziesmu svētku gājienos, koncertos... Viņu abu dzīve sliecas uz novakari, dziedātāju un dejotāju rindās viņas vairs neieraudzīt, bet skatītāju – gan! Rokās saķērušās, viņas katru dienu nāca mums pretī arī Melburnā Kultūras dienu (KD) laikā. Jā, viņas ne tikai mūsu acīs bija kā simbols kultūrai – mūsu tautas esības pašai vērtīgākajai daļai. Pasaule ir pilna ar latviešiem: radiem un draugiem, kuŗiem galvenā tikšanās vieta ir Dziesmu svētki, lai kur tie notiktu. Tātad – par un ap KD būs mūsu stāsts, un lasītājam jābūt pacietīgiem, jo dažās rindkopās un ainās tas nav izstāstāms!

**Otrā ainiņa. Leonīda Slaucītāja pēdās**

Braucot uz Melburnā, ceļasomā līdzī bija Leonīda Slaucītāja grāmata „Zinātnes darbā – draugos ar māku” (apgāds Vaidava 1969. g.). Neparedzējām, cik no tajā minētajiem latviešiem un latviešu uzvārdiem „uzpel-dēs” tikšanās reizēs, bet cerējām gan! Lidostā mūs sagai-

dīja Natālija Neiburga un Leons Riters (brālis un māsa, kuŗu mūža satiecību simbolizē arī vienotais pagalms ar mūžam zaļu ozolu centrā). Natiņa uzņēmusies mūsu izguldināšanu, bet arī Leo un viņa sievai Zanei no pirmā mirkļa rūpēja divu Latvijas un vienas Kalifornijas latvie-tes labsajūta: uz viņu balkona iebaudījām pirmo Austrā-lijas vīna glāzi. (Ceļš bijis tik gaŗš un grūts, vismīļāk prātojām par gultu, bet jau pirmā informācija lika ie-plest acis – izrādās, L. Slaucītāja pieminētā „daudzsolo-šā pianiste Zane Volkova” ir mūsu viesmīlīgā Zane!

Zanes tēvs miera laikos bija trompētists Rīgas operā un spēlējis pirmo trompēti radiofōna orķestrī (viņu pie-min un atceras arī profesors Oļģerts Grāvītis). Austrālijā Ernests Volkovs instrumentu paņēma rokās vairs tikai retu reizi, ieskandinot kādu vakara jundu vai Ziemsvētku vakaru. Mūziķa pirkstiem jaunajā mītnes zemē bija jā-darbojas pavisam citā nozarē – stikla lietuves svelmē un bezgaisā.

„Neticami, kādos apstākļos mēs bijām spiesti strādāt obligātajos līgumgados. Pie vaļējas uguns un dūmos tel-pās zem skārda jumta, kad pat ārā ellīga svelme...” stās-tīja Leo.

Tagad viņi bauda laimīgas vecumdienas, bet latvisko iešanu un pat skriešanu tik daudz, ka dienas par īsu, lai mierīgi aprunātos. Un emōcionālajai Zanei ir tik daudz, ko teikt – Latvija viņai vairs nav pazaudētā vai iedomu sapņu zeme. Pēdējoreiz viņa Rīgā bija 2008. gadā Dzies-mu svētku laikā, un tur ik uz soļa pretī nāca Austrālijas Kultūras dienās iepazīti un pašu viesmīlīgajās mājās uzņemti ļaudis: Kārlis Beinerts, Ivars Cinkuss, Juris Vai-vods un vēl daudzi citi. Tā vien šķiet, pus pasaules lat-viešu satikts arī ansambļa „Sauls josta” pasaules vies-turnejās (1990. un 1993. gadā). Kultūras cilvēkiem tas nebūt neliekas sen, jo Austrālijas latviešu uzvedumi pa-likuši skatītāju dziļā atmiņā ar interesanto darbu saliku-mu un neviltoto sirsnību, kas plūda pāri ikvienas skatu-ves malai.

Katram cilvēkam ir savi svētbrīži ārpus dievnama sie-nām. Latvijas ikdienā Zanei Riterei tie bija operas ap-meklējumi, kad varēja izbaudīt ne tikai mūzikas burvību, ar ko saistīta visa viņas dzīve, bet arī iztēloties – kā pirms izrādes orķestra bedrē kopā ar citiem reiz svinīgi ienāca viņas tēvs, ar kādu sajūsma viņš nodevās mākslai, cerēdams, ka bērni izaugs brīvās Latvijas saules gaismā. Liktenis Zanei 2008. gada vasarā dāvināja vēl vienu svētīgu pārdomu brīdi, kad draugi aizvīzināja uz Sigul-du, kur notika Sigvarda Kļavas vadītā Radiokoŗa kon-certs ar suitu sievu piedalīšanos: tika ielīgoti Jāņi un ie-skandināti Dziesmu svētki! Tās pašas dienas vakarā Za-



nei un Natālijai tika vēl viens mūzikas baudījums – Dales teātra izrāde par Emīlu Dārziņu ar Māra Sirmā koŗa „Kamēr...” piedalīšanos. (Tagad saprotu, kālab Zane ar tādu mīlestību rokās aijāja grāmatu par izcilo koŗdirigentu Māri Sirmo!)

Brīdī, kad 2008. gada jūnija novakarē no gravas kāpis vakara dzestrums (kā priekšnojauta komponista Dārziņa traģiskajam liktenim), Zane atcerējās arī ieviedu plaukšanas aukstumu Siguldas pilsdrupās 1993. gada maijā, kad viņa piedalījās „Sauls jostas” uzvedumā.

Kādā siltā Melburnas vakarā kopīgi noskatījāties tieši Siguldā pirms vairāk nekā 17 gadiem notikušā koncerta videoierakstu, un varējām tikai pabrīnīties par uzveduma daļas „Šūpulis” gaŗo un nopietno scēnāriju: nez vai šais laikos kaut kas tamlīdzīgs būtu iespējams! Pirmajā viesošanās reizē Latvijā, 1990. gadā, austrāliešus dzimtenē uzņēma ar milzīgām ovācijām, otra turneja tādu sajūsmu vairs neizraisīja. Pirmajā braucienā uz Latviju devās visa ģimene: Zane bija pianiste, meitas Indra un Ligita (viņa ir arī teicama flautiste) dziedāja ansambli, Leo bagātināja ansambli ar virtuōzu sitaminstrumentu piespēli (Leo no mājas pagraba draugiem par prieku palaiķam iznesa unikālu pašdarinātu mūzikas instrumentu – dubultbasu, kas veidots no veclaiku tējas kastes, pagara koka un vienas virves stīgas! Pēteris Vasks, Riteru mājā viesošanās reizē to ieraudzīdams, kļuvis aiz sajūsmas vai mēms...) Arī mēs neparasto stīgu instrumentu dabūjām redzēt un dzirdēt atvadu vakarā, bet līdz tam, paldies Dievam, mūsu stāstā vēl tālu.

Tātad: pa šiem septiņpadsmit gadiem izaugušas Zanes un Leo meitas (tieši pēc 1993. gada koncertturnejas Ligitas dzīve mainījās, viņa atteicās no visnotaļ nodrošinātas profesijas, lai ietu skaisto, bet allaž negaidītiem pāvērsieniem pilno mākslas ceļu). Kādu laiku Ligitu latviešu nama nebeidzamās aktivitātes bija tā nogurdinājušas, ka viņa tam pagriezta muguru. Tagad, kad pašai aug Čārlīte un Tomiņš, viņa bērņus ved uz latviešu skolu, Čārlītei šie bija pirmie lielie Dziesmu svētki – 53. Kultūras dienas.

Ar Čārlīti pārī deŗo Indras dēliņš Roberts. Abām Riteru meitām vīri ir austrālieši (varbūt tālab, ka visu apzinīgo dzīves laiku viņas pavadījušas latviešu pulciņā un latviešu zēni šķita tuvi kā brā-

ļi!). Abi Riteru znoti bērņus izglītošanu latviskā vidē atbalsta, šo to piepalīdz arī sievām vai rīcības komitejai. Indras vīrs Hanters, būdams stipro dziru lietpratējs, nereti stāv aiz bufetes leŗes. Ko tur slēpt – ja sarīkojumos nav bufetes, latviešu kājas nav tik žiglas uz nākšanu.

Indra aicināja uz Ziemsvētku sarīkojumu, kuŗā viņa dziedāja Melburnas Filharmonijas koŗī, diemžēl, laika limita dēļ tur netikām, bet pie sevis klusībā aplaudējām – latvieši ir visur!

### *Trešā ainiņa.*

#### *Par rīcības komitejas sēdi virtuvē*

Šajā stāstā par redzēto Austrālijā ātrāk uz priekšu netiksim, līdz nebūsim iepazīstinājuši ar visām galvenajām darbojošām personām. Tātad – kāŗta Natālijai Neiburgai (bieži sauktai par Nati vai Natiņu). Natiņai septembrī apritēs 85 gadi, bet, nudien, viņai pēc skata var dot labi ja sešdesmit piecus. Kur te noslēpums? Protams, aktīvajā dzīvesveidā, kopjot plašo dārzu, kas no rīta gaismiņas līdz tumsīņai saista Nates prātus un čaklās rokas. Lai vecmāmiņai ne mīrkli neatliktu laika domām par vecumu, mazdēli Kalvis un Kaspars viņai uzdāvinājuši kuŗēniņu Piparu, ar kuŗu ļoti patīk draiskoties pašiem (viņu divi suņi jau krietnos gados). KD laikā visa Švolmaņu ģimene no rīta līdz vakaram pavadīja mēģinājumos un koncertos, Natiņa bija vienīgā, kam jāatrod laiks parūpēties par meitas ģimenes suņiem. Natiņai ir ļoti atsaucīga



**No kreisās: Natālija Neiburga, Indra Kore (no Talsiem), Andris, Kaspars, Beatrise, Kalvis Švolmaņi, Ivars Neiburģs, Šeins Veiklins (Shane Wakelin) ar dēlu Tomu; stāv: Zane Ritere, Indra Ritere-Meiberlija (Maberly), Leo Riters, Anita Mellepe (no Siguldas); priekšā Roberts Meiberlijs (Maberly) un Čārlīja Veiklina (Charley Wakelin)**

Foto: Ligita-Ritere Veiklina (Wakelin)



sirds – lai ko ciemošanās laikā iekārojām apskatīt, viņai viena atbilde: „Labi, es jūs varu aizvest!” Kļuva pat neērti tik ļoti izmantot viņas viesmīlību.

Šī bija retā reize, kad Natiņa tieši nepiedalījās KD sarīkojumos, toties dēls Ivars un meita Beatrise (saukta tikai par Bitīti) gan dejoja, gan spēlēja teātri, gan paspēja visur izvadāt dēlus. Bitīte un Ivars darbojās arī rīcības komitejā. Un tieši šeit – mātes virtuvē vai zem mūzražā ozola abu ģimeņu kopīgajā pagalmā – notika svarīgas apspriedes, jo Nate un Leo piedalījušies visās KD, ja ne citādi, tad ar padomu vai izvadot uz koncertiem bērnus un mazbērnus. Bite bija atbildīgā par informācijas centra darbu, kuŗā bez žēlastības iesaistīja arī vīru Andri Švolmani. Šī nu ir vieta, kur mēle var nodilt jau pirmajā dienā, taču Bitīte tikpat runīga un smaidīga bija arī pēdējā sarīkojumā. Abu jauno Švolmaņu „kroņa numurs” bija videosižets „Raibajam” sarīkojumam, kuŗā viņi kopā ar Bendrupu pāri tēloja, kā „Sudmalīņas” par spīti krukšiem un stumjamkrēsliem dejo īstenie seniori. Galu galā, latvietis bez dejas un dziesmas nav latvietis!

Taču vēlamies vairāk pastāstīt par pašu Natiņu.

Latvijā Nate izauga lieliskā ģimenē. Kamēr tēvam Haraldam Riteram, pēc profesijas kultūrtechniķim, darbs bija pie Lubānas ezera, ģimene dzīvoja Rēzeknē. Riteri atstāja Latviju, lai izvairītos no izsūtīšanas uz Sibīriju. Baltijas universitātē Pinebergā Natiņa jau bija uz sākusi studijas, kad beidzot arī viņu ģimenei pienāca kārta izceļot uz pastāvīgu mītnes zemi. Uz Austrāliju visu ģimēni, vecākiem nezinot, bija pieteicis brālis Leo. Tas jau bija abpusējs laimests – uz tālo kontinentu varēja izbraukt lielās ģimenes, tā iegūstot latviešu prasmīgās un krietnās darbarokas ne tikai diviem līgumā paredzētajiem gadiem, bet uz laiku laikiem...

Melburnā Natiņa izturēja konkursu konservātorijas klavierklasē, bet vēlāk prāta apsvērumu dēļ izvēlējās stabilu un labi apmaksātu profesiju – zobārstes darbu. Savas mākslinieciskās spējas viņa turpināja izkopt, mācoties keramikasursos. Pirmā ceplī apdedzinātā vāzīte parakstīta ar meitas dienu iniciāļiem: N. R. Taču drīz viņa uzvārdu mainīja, jo Jānis Neiburgs (slavenā Latvijas būvuzņēmēja Ludviga Neiburga dēls) lūdza viņas roku un sirdi. Natiņas jaunības dienu mīlestības un simpatijas pa pasauli bija izdzēnājis trimdas vējš, viņai Melburnas ziemas mēnešos sala, viņa teica jāvārdu. Ļoti, ļoti cēla un skaista Natālija Ritere bija savā līgavas kleitā un plīvurā, tādu viņu uzgleznojusi viena no Austrālijas latviešu talantīgākajām māksliniecēm Ludmilla Meilerte.

„Dzīves vidussposma gadi tev būs smagi kā kalnā veļami akmeņi,” tā jaunības dienās Natei varētu pareģot zīlniece, un viņai būtu bijusi taisnība. Nebija viegli apgūt profesiju, kuŗā Austrālijā sievietes vēl nestrādāja,

atvērt savu praksi, nodrošināt klientūru, laist pasaulē un uzaudzināt bērnus. Nates māmiņa Elizabete bija smagi slima, kad piedzima pirmais mazbērniņš Ivars, bet, lai mīgo ziņu saņēmusi, burtiski piecēlusies no nāves gultas, saņēmusies un šim notikumam par godu izcepusi svētku kūku. Pie Riteru vecās mājas vēl zaļo un zied māmuļas stādītā roze. Tēvam Haraldam Riteram liktenis bija lēmis daudz gaŗāku mūžu. Māja kļuva par mazu, kad sieviņu mājās atveda arī Leo, un Natālija nolēma līdzās vecāku mājai uzcelt savai ģimenei jaunu namu, kuŗā tēvam iekārtoja skaistas istabas. Māju ceļot, darbus vadīja Jānis Neiburgs, pēc iespējas aicinot talkā latviešu meistarus, bet dārza celiņu izmūrēja pats. Pa plašo galasienas logu tēvs, interesantu koka skulptūru autors, varēja vērot, kā pašu labi kopto dārzu apciemo putni, kā skaidros vakaros debesīs mirdz zvaigžņu raksti – pavisam citādāki nekā Latvijā...

Ar Natāliju stāvot pie viņas vecāku atdusas vietas Melburnas kapos, pārsteidza kapu iekārtojuma vienkāršība. Kādus gan mūža dārzus iespējams iekopt zem Austrālijas svelmainās saules?! Arī puķu vāzes mīļo cilvēku atdusas vietu galvgalī ar ziediem pildās tikai ziemas mēnešos, jo vasarā ziedi jau pēc dažām minūtēm bezspēkā nokaŗ galvu. Stāvējām un laikam visas domājām vienu domu: nemeklējiet dzīvos starp mirušajiem! Riteru-Neiburgu mājās un dārzā veco saimnieku sastopam ik uz soļa: raugi, visas istabas rotā viņa roku izgrieztās skulptūras, kuŗas, rokās paņemtās un vērigāk un ilgāk pagrozot, izstāsta veselu stāstu. Dārzā katru ienācēju sveicina Haralda Ritera monumentālākais darbs – sievietes skulptūra ar zivi un lielu gliemežnīcu. Šogad nokrišņi ir devīgi, ūdens lietošanas bargie noteikumi vairs nav spēkā, un Natiņa piespieda pogu, skulptūru pārvēršot par strūklaku! Šķiet, visvērtīgākais, ko no tēva mantojuši pēcteči, ir čaklums un pacietība, iesākto darbu padarot līdz galam. Jā, Natiņai nav pieņemams, ka cilvēks kādu darbu pamet novārtā. Smaidīdama šo rakstura īpašību precīzi raksturoja Zane: „Rīgā tramvajā braucām mājās no Dziesmu svētkiem, visam tramvajam jau mutē cita dziesma, bet Natiņa cītīgi nodziedāja visus zināmos pantus iepriekšējai dziesmai.”

Natiņas veidoto vāžu, šķīvju un krūžu skaistuma apburtas, ap peldbaseinu izveidojām viņas Kultūras dienām velītito personālizstādi „**Nates darbi un ne-darbi**”, no visām skapjaugšām un plauktiem noceldamas gadu gados mājās palikušos „bērnus”, jo neskaitāmi daudz darbu aizgājis pasaulē: radiem, draugiem un pavisam svešiem cilvēkiem (ja vien latviešus, kuŗi pazīstami vismaz caur katru otro paziņu, vispār var nosaukt par svešiem cilvēkiem). Nates krustdēls Andris Ziedars teica: „Es bērniņā ļoti priecājos, ka man it tāda krustmāte, jo uz katriem svētkiem dabūju kādu jaunu vāzi vai krūzīti.



Augu es, lielāki auga arī trauki.”

Jā, dažas vāzes apmēru var tikai apbrīnot, šķiet, tādu izveidot būtu pa spēkam tikai vīra cilvēkam, bet – Neiburgu ģimenē otrādi: Natei pietika laika un spēka izvirpot trauku, bet vīram Jānim – pacietība savilkt rakstus uz sīkajām kafijas krūzītēm. Vienu krūžu komplektu rotā Haralda Ritera koka figūru motīvi, mums, skatītājām, tās ļoti iepatikās. Nate noteikti ir tēva meita, jo ne viens, ne otrs necentās savus darbus izrādīt un eksponēt: ja mākslas recenzenti pamanīja, tad labi, ja ne – arī nekas! Par Austrālijas latviešu māksliniekiem grāmatas izdotas gan Austrālijā, gan Latvijā, gan latviski, gan angļiski. Vēl jāpiebilst, ka Natiņa ilgus gadus dziedājusi Melburnas latviešu korī. Tālruņa klausulē viņas balss skan maigi, melniski un nedaudz noslēpumaini. Draudzenes zvana bieži – gan no tuvuma, gan tāluma, un viņu latviskā valoda tek tik apskaužami, it kā nekad nebūtu lauzta svešu valodu krustcelēs...

Turpinājums aprīļa biļetenā



Te redzama tikai neliela daļa no Natālijas Neiburgas darbu izstādes Kultūras dienās viņas mājā pie peldbaseina

## Latvijas ziemas romantika



Skats pa logu janvārī Rīgā, Pārdaugavā, Altonovas ielas un Vienības gatves krustojumā



## Vēstule no ASV Kongresa deputāta Hovarda Bermana

2010. gada decembra biļetenā un š. g. janvāra/februāra numurā bija ziņots par grupas baltiešu tikšanos ar ASV Kongresa pārstāvju palātas deputātu **Hovardu Bermanu** (diemžēl viņa vārds janv./febr. numuā bija uzrakstīts kļūdaini) viņa birojā Vannaisā, lai lūgtu atbalstīt rezolūciju 267, ar kuŗu apsveiktu Baltijas valstis neatkarības atjaunošanas 20. gadadienā.

H. Bermans Amerikas baltiešu brīvības līgas locekļiem atstūtījis e-pasta vēstuli:

It was a pleasure to meet with you in my office, and I wanted to make sure that you knew that I brought H. Con. Res. 267 to the Floor of the House of Representatives on December 7<sup>th</sup>. It passed the House and now has been referred to the Senate Committee on Foreign Relations.

Best Regards,  
HOWARD L. BERMAN  
Member of Congress

## Kļūdas labojums

Janvāra/februāra biļetenā 6. lappusē Arņa Cimdara referāta „10. Saeimas vēlēšanas un to ietekme Latvijas politikā un ekonomikā” trešā teikumā no sākuma ieviesusies kļūda – vārda „neskāra” vietā jābūt „neradās”.

Pareizais teksts:

„Tuvojoties 10. Saeimas vēlēšanām, bieži runāja, ka šīs vēlēšanas būs īpašas un sevišķas. Kāpēc? Iespējams, pasaules ekonomiskās krīzes dēļ, kas, kaut Latvijā **neradās**, šeit atbalsojās, un, šķiet, atbalss bijusi stiprāka par sākuma avotu.”

Arnis Cimdaris e-pasta vēstulē atrakstīja, ka krīze skāra arī Latviju, turklāt pamatīgi, bet Latvija **nebija** krīzes avots.

Atvainojos autoram un lasītājiem.

Redaktore

## Klausāmgrāmatas

Kanadas Daugavas Vanagu tīmekļa vietnē:

<http://web.me.com/dvkv/> iespējams klausīties romānus un stāstus aktieŗu lasījumā, piemēram, Alfreda Dziļuma 1973. gadā sarakstīto grāmtu „Kurzemes sirds vēl dzīva”, arī Edgara Jasūna „Aiz dzelzs vārtiem”, Ulza Ģermaņa „Latviešu tautas piedzīvojumi”, Arnolda Šķiņķa „Kurzemes cietoksnis” u. c.

DV KV tīmekļa vietne: [www.daugavasvanagi.ca](http://www.daugavasvanagi.ca)

Daugavas Vanagu mēnešraksts ir pdf formatā.

## Iznākusi 2011. gada Latviešu kreditsabiedrību gadagrāmata

Kalendārā ir visas pasaules latviešu organizāciju (550), Latvijas Saeimas, Latvijas prezidenta, Latvijas Ministru kabineta, Rīgas domes un citu iestāžu un organizāciju adreses.

Kalendārā var atrast svarīgu informāciju par Latviju, klimatu, tajā ir gan kalendārs ar vārdadienām, gan visas vārdadienas alfabētiskā secībā, Latvijas pasta nodaļu numuri, reklāmas, pulksteņu laiks pasaulē, izskaidrots, kā pārrēķināt temperatūru, metriskās sistēmas svaru un mēru salīdzinājums ar ASV mēriem un svāriem, beigās kalendārā pieminēto personu indekss. Kalendāru var pasūtīnāt, rakstot vai zvanot Albertam Upeslācim.

Pasta adrese:

KALENDĀRS

164 Willowdale Ave

Toronto, Ontario, Canada

e-pasts: [info@townpress.ca](mailto:info@townpress.ca)

Tālr.: 416-222-4021

Cena: \$6; piesūtīšana: \$7

Čeks jāizraksta ar norādi: „Kalendārs”.

Latviešu kreditsabiedrības gadagrāmatai jābūt ikviena latvieša mājās. Lūdzu to iegādāties, lai nebūtu jāzvanās un jāmeklē adreses vai tālruņu numuri.



## Latviešu, igauņu, lietuviešu valodas kursi

Arī sodag *Baltic Studies Summer Institute* rīkos latviešu, lietuviešu un igauņu valodu kursus turpat, kur pērn – Madisonas universitātē Viskonsinā. Kursi notiks no 13. jūnija līdz 5. augustām.

Vairāk par *BALSSI 2011* kursiem iespējams uzzināt, sazinoties ar programmas koordinātori Nensiju Heingartneri (Nancy Heingartner), zvanot, tāl.: 1-608-262-3379 vai rakstot, e-pasts: [balssi@creeca.wisc.edu](mailto:balssi@creeca.wisc.edu)

Mājaslapa: [www.creeca.wisc.edu/balssi/](http://www.creeca.wisc.edu/balssi/)

## JOCIŅI

„Tu vienmēr makšķerējot esi tik nervōzs. Līdz šim domāju, ka makšķerēšana nomierina nervus.

„Jā gan, bet tikai, ja ir makšķerēšanas atļauja.”

„Mans brālis vienmēr valkā golfa zeķes,” stāsta mazais Jānītis.

„Kādas tad tās izskatās?”

„Tām ir astoņpadsmīt caurumu.”

13. martā  
plkst. 1.00

Losandželosas  
latviešu namā

Latvijas aktiešu viesizrāde  
Leldes Stumbres luga

**„KRONIS 2”**

Režisore Māra Ķimele  
Aktieši Niks Ērglis un Māra Mennika

Scēnogrāfs Mārtiņš Vilkārsis

Šīs lugas izrāde bija paredzēta 2008. gada septembrī, bet diemžēl nenotika, jo aktieši nenokārtotu dokumentu dēļ netika ielaisti ASV.

Luga veltīta 1991. gada barikāžu laika cīnītājiem un sirmgalvjiem, kuri atgriezās no Tālajiem Austrumiem, cilvēkiem, kuri cieta smagajās Staļina laika represijās. Izrāde ir dziļi emocijonāla. Luga izpelnījies gan vecāko paaudžu, gan jaunāka gadagājuma skatītāju atzinību.

Lugas darbība notiek kādā Sibīrijas sādžā, kur satiekas divi cilvēki – mežstrādnieks Kazimirs Kronis un slimā vīra kopēja Māra. Atklājas, ka abi ir izsūtītie latvieši, turklāt no vienām mājām. Atceroties dzīvi Latvijā, abi plāno atgriezties un tur veidot kopīgu nākotni, bet skarbā dzīves īstenība to neatļauj. Gatavojoties ceļam uz mājām, viņi tikai nomazgā Sibīrijas putekļus, ietērpjas tīrās, gaišās drānās, atbrīvojoties no visa svešā un drūmā, bet...

Ieejas maksa \$25.00;  
līdz 12 gadu veciem bērniem ieeja brīva

Turneju rīko Latviešu kultūras biedrība TILTS



Fotografe Gunta Šķēle-Lujāne piedāvā iemūžināt kāzas, kristības, iesvētības un citus svinīgus gadījumus.

8343 Tunney Ave, Northridge, CA 91324

Kabatas tālr.: 818-442-4127

E-pasts: [guntaa@gmail.com](mailto:guntaa@gmail.com)



MobileMe Gallery at <http://gallery.me.com/gunta>  
<http://picasaweb.google.com/guntaa>

**Jauna satikšanās vieta**

**LATVIEŠIEM Amerikā**

**WWW.LATVIANUSA.COM**

**NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA PIRKŠANA, PĀRDOŠANA UN IZIRĒŠANA;**

**PALĪDZĪBA, MAINOT DZĪVESVIETU AMERIKĀ VAI PĀRCEĻOTIES UZ LATVIJU; BEZMAKSAS KONSULTĀCIJAS: MĀJAS VĒRTĪBAS NOTEIKŠANA DAŽU STUNDU LAIKĀ; MĀJAS SAGATAVOŠANA PĀRDOŠANAI; TIRGUS TENDENČU ANALIZE; KVALIFIKĀCIJA AIZŅĒMUMIEM MĀJU PIRKŠANAI, PĀRFINANCĒŠANA u. c.**

**IKVIENU LAIPNI KONSULTĒS UN PALĪDZĒS**

**NOKĀRTOT DARĪJUMU**

**NEKUSTAMO ĪPAŠUMU EKSPERTS:**

**MĀRTIŅŠ LEIKARTS**

tālr.: 310-717-7577; e-pasts: [martin@shorewood.com](mailto:martin@shorewood.com)



**Iespiešanas, kopēšanas un dizaina darbi**

**Pēteris Brecko**

26450 Ruether Ave, Unit 205

Santa Clarita, CA 91350

Tālr.: 818-783-4900

E-pasts:

[LandmarkPC@sbcglobal.net](mailto:LandmarkPC@sbcglobal.net)



Pēteris Brecko iespēj arī mūsu biļetenu!

As Medical Director of Orange County Plastic Surgery, Juris Bunkis, M.D., F. A.C.S. brings 30 years of surgical expertise to our communities. Dr. Bunkis is a Harvard trained, Board Certified Plastic Surgeon and Member of numerous prestigious organizations including the American Society of Aesthetic Plastic Surgeons, The International Society of Aesthetic Plastic Surgery, the American

Society of Plastic Surgeons and the California Society of Plastic Surgeons. Dr. Bunkis, a former faculty member at the University of California, San Francisco, has published more than 40 scientific publications, abstracts and book reviews, and 17 book chapters in plastic surgery text books. Dr. Bunkis will be regularly featured in this Cosmetic Surgery, Ask the Doctor Q&A column.

Please call Dr. Bunkis at 949-888-9700, or email your questions to [bunkis@ocps.com](mailto:bunkis@ocps.com) 30212 Tomas Suite, 275 Rancho Santa Margarita, CA 92688



**Galerija Baltic Crossroads**

3929 Fountain Ave, Los Angeles, CA 90029

Tālr.: 323-664-6216; 818-644-0182

Latviskas rotas, grāmatas, audumi, tautastērpi, keramika, fotografijas

Atvērta katru dienu, izņemot pirmdienas

**Tulkošanas birojs POLYGLOT**

Kr. Barona iela 37, Rīga

kabatas tālr.: (+371) 26811141

tālr.: (+371) 67272530, tālrakstis: (+371) 67272530

e-pasts [info@polyglot.lv](mailto:info@polyglot.lv) [www.polyglot.lv](http://www.polyglot.lv)

Mērenas cenas, 3-6 lati par lappusi, augsta kvalitāte

**Piedāvāju dažāda veida apdrošināšanas produktus kapitāla aizsargāšanai.**

**Action Capital Insurance Services, Inc.**

Verners Vallis

tālr.: 949-374-3340 Lic #0G61139

**ALAs mājaslapā [www.alausa.org](http://www.alausa.org)**

**atrodamas ziņas par ALAs apgāda jaunajām grāmatām, var apskatīt grāmatas vāku, uzzināt, cik eksemplāru krājumā**

## Mums zudušie

### Voldemārs Dārznieks

1926. g. 1. septembrī – 2010. g. 4. decembrī

Mūsu kolonijas tautietis gleznotājs Voldemārs Dārznieks dzimis Koknesē, vēlāk dzīvoja Rīgā, tajā pašā mājā, kur Bastjāņu ģimene. Mazajam Voldiņam bija tikai septiņi gadi, kad 1934. gada 15. maija naktī aizsargi un policisti uzlauza Bastjāņu dzīvokļa durvis un Voldemāru Bastjāni, godīgo politiķi un Saeimas finanču komisijas locekli, apcietināja un aizveda uz Centrālcietumu (vēlāk uz Liepājas koncentrācijas nometni). Šo notikumu V. Dārznieks vienmēr atcerējās.

Priekšpēdējā kara gadā, kad vācieši iesauca 1926. gadā dzimušos, Dārznieks nokļuva uz vācu kuģa, kur darbs bija ļoti smags, bet 18 gadus vecais jauneklis to izturēja.

Bēgļu laikos Vācijā viņš mācījās Eslingas latviešu nometnes mākslas skolā, kur tolaik mācībspēki bija daudzi pazīstami Latvijas gleznotāji – Ludolfs Liberts, Jūlijs Matisons, Fricis Bange u. c. Jau tad Dārznieks saprata, ka gleznošana būs viņa dzīve. Tai laikā tur mācījās arī Dainis Miezājs, Raimonds Staprāns, Talivaldis Stubis un Kazimirs Laurs, ko bijām iesaukuši par Kažu. Kopš tā laika Voldis un Kaža sadraudzējās, un Kaža bija viens no pēdējiem, kas bija kopā ar Voldi pirms viņa aiziešanas.

Iebraucis Amerikā 1950. gadā, Dārznieks iestājās Čikāgas Mākslas institūtā, bet drīz tika iesaukts obligātajā karadienestā un no 1951. līdz 1953. gadam dienēja ASV flotē. Pēc dienesta viņš ar īpašo bruņoto spēku izglītības pabalstu (t. s. G. I. Bill) mācījās Mākslas skolā Ņujorkā, ko beidza 1956. gadā. Voldemāram 1953., 1957., 1960. gadā bija iespēja paceļot pa Eiropu – Vāciju, Franciju, Itāliju, Šveici. Voldim patika jūra un ūdeņi. Nelielā buķu laivā *Noname* viņš kopā ar diviem draugiem apbrauca gandrīz visu Ziemeļamerikas kontinentu, no Sietlas uz dienvidiem, gar Meksiku, Vidusameriku, cauri Panamas kanālim un tālāk uz ziemeļiem līdz Floridai. *Noname* piestāja arī šeit Dienvidkalifornijā. Mans tēvs Aleksandrs Nukša bija gleznotājs, Kazimirs atveda Voldi pie mums un iepazīstinot nosauca par „Caru Nikolaju II”. Ar savu labi kopto, ne visai garo bārdi Voldis tiešām atgādināja attēlos redzēto Nikolaju II.

Foto: Richards Liuķis



V. Dārznieka pirmā personālizstāde notika 1961. gadā Ņujorkas *Aspects* galerijā. Voldemārs Dārznieks 1960. gadā apprecējās ar Ņujorkas māksliniecei latvieti Ausmu Matcati. Viņiem piedzima meita Kaiva. Tais

laikos Ņujorkā bija daudz latviešu mākslinieku, mākslas dzīve kūsāt kūsāja. Izstādes notika dažādās galerijās (*Ligoa Duncan*) un izstāžu telpās, nereti kopā ar Čikāgas jaunajiem latviešu māksliniekiem. Voldis uz Ausmas folksvāģīša jumta uzmontēja īpašu ierīci, lai varētu pārvadāt lielformāta gleznas.

Apmēram 1964. gadā Dārznieks nopirka mazu daudzlietotu citroenu (šķiet, par 100 dolariem), no Ņujorkas pārbrauca visai Amerikai un ieradās Dienvidkalifornijā pie sava senā drauga Kazimira Laura.

Drīz Voldim bija sava darbnīca. Venises pilsētiņā pie jūras (kur gan citur) viņš noīrēja paprāvu veikala telpu. Toreiz tai apkaimē lēto telpu dēļ dzīvoja un strādāja daudz mākslinieku. Dārznieka saimniece, vecā Granta kundze,

bija ļoti lepna uz „savu mākslinieku”, un īres maksu gadu gaitā daudz nepaaugstināja. Tukšo telpu Voldemārs pārveidoja līdz nepazīšanai – ievilkā elektrību, lai gleznojot būtu piemērota gaisma. Guļasvieta viņam bija tuvu augstajiem griestiem, un tajā viņš nokļuva, uzrāpjoties pa resnu virvi. Dārzniekam patika strādāt ar kokmateriāliem. Vēl dzīvojot Ņujorkā, viņš pagatavoja mazajai Kaivai gultiņu. Fotografijās redzēju, ka tas bija īsts mākslas darbs, ne tikai parasta mēbele. Venisē viņš ar kokmateriāliem strādāja vēl biežāk. Reizēm viņš pacēla krastā pēc vētras šo un to, ko jūra bija izskalojusi. No kādas firmas Amerikas dienvidaustrumos viņš pasūtīja dažādus neparastākus dēļus – vītloka, dzelzskoka (tumšus, smagus, cieta koka no kādas Afrikas zemes) un citus. Viņa darbnīcā atradās zemi, smagnēji bluķīšveida soliņi, un soliņu virsa bija tā izvedota, ka ciemiņa sēžamvieta tajos ērti ietilpa. Savā studijā viņš iebūvēja dušas telpu ar mozaikas delfīniem uz sienām un grīdas. Delfīni viņam ļoti patika. Lai būtu diezgan vietas, kur ciemiņiem apsēsties, viņš uzbūvēja nelielu koka kušeti, kas bija aplāta ar nebalināta lina pārsegu, uz kuŗa ar tekstilkrāsām uzzīmēja delfīnus.

Ēka, kuŗā Dārznieka studija (dzīvoklis) atradās, bija pie ielu krustojuma ietves malā, un tur nebija pat kabatas lieluma zemes gabaliņa, kur varētu ko iestādīt. Pie sienas malas viņš novietoja prāvu koka sili acu augstumā ar latvisko ornamentu rotājumiem, kuŗā auga dažādi košumstādi. Ieeja telpā bija no stūŗa, un durvis bija iz-



veidotas no dažādiem nesimetriska lieluma koka gabaliem un stikliem, šķiet, pēc Kurta Švitera parauga. No koka viņš gatavoja arī kaklarotas un matuspraudes.

Dārziņš strādāja gadījuma darbus, lai nopelnītu iztikai – restaurēja antīkas mēbeles, izbūvēja darbnīcu Ilzei Damrozei un kādreizējā garāžā man pašai. Manā darbnīcā elektrība bija ievilkta, telpa pārdalīta, sienas un griesti gatavi, atlika tikai izkrāsot melnu iekšpusi. Voldis reiz atnāca, stāvēja durvīs, kamēr krāsoju, tērējā, un patiesībā traucēja mani darbā. „Nem otu, krāso sienas,” es tīri errīgi teicu. Viņš paņēmu melnās krāsas podu, otu un veikli un ātri apgleznoja visas baltās sienas ar sieviešu plikņiem! Skaisti, bet man vajadzēja melnu telpu! Divus plikņus es atstāju, pārējie diemžēl bija jāaizkrāso, lai būtu melna tumša telpa fotografiju attīstīšanai.

Voldis Dārziņš strādāja, kad viņam radās iedvesma. Modeļu trūkuma laikos viņš lietoja nūdistu žurnālus, kuŗos bija daudz kailu augumu dabiskās pozēs. Tos tad viņš piemēroja savām vajadzībām. Skiču bloks viņam vienmēr bija pa ķērienam, un tā radās daudzie spalvas zīmējumi. Visspēcīgākie viņa darbi, manuprāt, bija viņa tušas plūdinājumi. Brīžos, kad negleznoja, viņš lasīja haikas, Krišnamurti vai vācu rakstnieka Gintera Grasa darbus.

Aizritējušā gadsimta 60. gados bija populāras kafējnīcas, kuŗās dzejnieki lasīja saavus darbus, jaunie mūziķi spēlēja instrumentus, un pie sienām karājās gleznas. Arī Dārziņš mēdza tādās izstādīt savus darbus, tāpat galerijās, dažādās grupas izstādēs un mākslas festivālos. Viņa gleznu „Sauls brilles” kādā lielā mākslinieku grupas izstādē Holivudā atzina par labāko darbu un godalgoja. Arī citās izstādēs viņš saņēma godalgas un naudas balvas. Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētkos 1970. gada Losandželosā viņš kopā ar Artūru Damrozi un Anšlavu Eglīti bija mākslas izstādes žūrijas komisijā. Vnš piedalījās izstādēs vai palīdzēja tās iekārtot arī citos Rietumkrasta Dziesmu svētkos.

Irēne Avena 1981. gadā „Amerikas Balss” radiatorā dījumā par Dārziņiem teica: „Dārziņš ir bezkompromisa persona, kuŗš atsakās dzīvot pēc noteikumiem, lai kādi tie būtu. Viņš mīl un prasa sev absolūtu brīvību, un ir ar mieru maksāt par savu brīvību ar vientuļību un, ja vajadzīgs, arī trūkumu.” Par viņa gleznošanu: „It kā bez apdoma šķiestās krāsas ir gaišas, spilgtas, eksplozīvas, pilnas nemiera un trauksmes... Tā vien liekas, ka Dārziņš glezno mūžīgā ekstāzē... Par sev tuviem māksliniekiem Dārziņš uzskatīja norvēģi Edvardu Munku, austrieti Oskaru Kokošku un amerikāni Villemu Kūningu, ar kuŗiem viņam ir nepārprotama radniecība.”

Pēc Voldemāra darbnīcas ēkas īpašnieku veco Gran-tu nāves mantiniekiem bija citi plāni šīs telpas izmantošanai, un Voldim pēc ilgu gadu dzīvošanas un strādāšanas šī vieta bija jāatstāj. Meita Kaiva viņu iekārtoja kādā pensionāru mītnē, bet tur Voldis bija ļoti nelaimīgs un sauca to par „Mirtuves uzgaidāmo telpu”. Pēc laika viņam izdevās dabūt mazu dzīvokli Santamonikas pilsētā, atkal tuvu jūrai. Tur viņam patika.

Liels trieciens V. Dārziņiem bija viņa brāļa meitas Anitas Milleres pārāgrā aiziešana mūžībā 2007. gadā. Milleri dzīvoja pie jūras Sanpedro pilsētā un, kad Anita ar vīru devās kādā ceļojumā, viņi aicināja Voldi dzīvot viņu mājā. Tur Voldis pieskatīja dzīvniekus, strādāja dārzā un gāja uz ostu skicēt.

Voldemāru atceroties, bieži gribas pasmaidīt. Aizritējušā gdsimta 60. gados Voldis ciemojās pie mana tēva. Viņi sēdēja, sprieda par mākslu, ēda, arī iedzēra. Voldim grasoties sēsties savā antīkajā citroeniņā, lai brauktu uz māju, mana māte bija noraizējusies:

„Dārziņka kungs, vai jūs varēsīt braukt uz māju...?”

„Kundze, pierādīšu, ka varu!”

Un viņš nostājās uz rokām un tā kādu brīdi pastāvēja. Māte nomierinājās: ja jau cilvēks var stāvēt uz rokām, tad uz kājām jau noteikti varēs noturēties. Ziemsvētku sezonā ar kādu savu paziņu, arī fotogrāfi, iegājām Volža darbnīcā Venisē. Darbnīcas kaktā stāvēja zaļa eglīte. No stieples Voldis bija uzmeistarojis tādas kā svečturīšus. Vienīgais rotājums eglītei bija īstas baltas parafīna sveces.

„Vai! Cik oriģināli! Īstas sveces! Cik neparasti!” brīnījās un jūsmoja mana amerikāņu draudzene. Mums nāca smieklī.

Daudzi Dārziņka darbi aizgāja tautās, bet meita Kaiva ar draugu no Volža pēdējā dzīvokļa aizveda apmēram 70 gleznu un vairākus simtus spalvas zīmējumu un tušas plūdinājumu. Draugs Marks Vanklīve (Mark Van Cleve) daudzus darbus nofotografēja un izveidoja mājaslapu. Daļu šo darbu var apskatīt:

<http://www.flickr.com/photos/markvanclave/>

Voldemārs nomira 4. decembrī Veterānu slimnīcā Losandželosā. Meitas Kaivas aicināti, draugi 12. decembrī pulcējās viņa dzīvoklī iedzert glāzi vīna un aizgājēju pieminēt. Sēro brāļa dēls Jānis Grote un viņa dzīvesbiedre Brenda, Harijs Grote un dzīvesbiedre Austra, brāļa meita Vija Adamsa ar ģimeni, draugi un viņa darbu cienītāji. Pavasarī Voldemāra pelni tiks iekaisīti Klu-sajā okeanā.

Irēne Avena, runājot par Voldi, arī teica: „Ūdeņi ir brīvība, brīvība ir ūdeņi.” Tad nu mūsu Voldim mūžīga brīvība... Voldemārs Dārziņš bija neparasti krāsaina personība!

**Helēna Hofmane**

# Draudzes Ziņas



Foto: Dāvis Kaņeps

## Granīta klints „Kapteinis” Josemitu nacionālā parkā

**Debesdraudzes gaviles Mūžībā Tev slavu nes. Pieņem, kaut es cilvēks mazs,  
Arī manas lūgšanas. Klints, kur tveņos, Glābējs cēls, Krustā sistais Dieva Dēls!**

*Augustus Montague Toplady*  
atdzejojis Kārlis Kundziņš

### DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES AMATPERSONAS

<b>Draudzes māc. Dāvis Kaņeps: 611 Pruitt Drive, Redondo Beach, CA 90278</b>	<b>310-621-9572</b>
<b>Draudzes priekšnieka vieta ir vakanta</b>	
<b>Kasiere Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677</b>	<b>949-443-2150</b>
<b>Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672</b>	<b>949-443-5170</b>
<b>Dāmu kom. priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291</b>	<b>310-396-5244</b>
<b>Dāmu kom. kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063</b>	<b>805-522-0185</b>

### DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS



## DRAUDZES DZĪVES KALENDĀRS

**6. martā** plkst. 11.00 epifanijas laika pēdējās svētdienas dievkalpojumu vadīs Ziemeļkalifornijas draudzes māc. Kārlis Žols;  
*aizlūgsim par Pitsburgas draudzi (māc. Dr. Sarma Eglīte)  
un par Birzgales draudzi (māc. Artis Burovs)*

**9. martā** plkst. 11.00 ciešanu laika meditācija baznīcā – **Pelnu trešdiena**

**13. martā** plkst. 11.00 ciešanu laika pirmās svētdienas dievkalpojums ar dievgaldu;  
*aizlūgsim par Pertas Sv. Pāvila draudzi Austrālijā (māc. Guntis Balodis)  
un par Biržu draudzi (māc. Andis Lenšs)*

**16. martā** plkst. 11.00 no rīta kancelejas telpā filmas izrāde par **TICĪBAS CĪŅU**

**20. martā** plkst. 11.00 ciešanu laika otrās svētdiena dievkalpojums, viesosies Klīvlādes baptistu draudzes māc. Pauls Barbins;  
*aizlūgsim par Otavas Miera draudzi (emer. prāv. Māris Ķirsons)  
un par Blīdenes draudzi (palīgmāc. Kārlis Rozentāls)*

**23. martā** dievkalpojuma nebūs (LELBAs pārvaldes sēde Milvokos)

**27. martā** plkst. 11.00 ciešanu laika trešās svētdienas dievkalpojums ar dievgaldu;  
*aizlūgsim par Oregonas draudzi (māc. Viesturs Bambāns)  
un par Bolderājas draudzi (māc. Didzis Stīlve)*

**30. martā** plkst. 11.00 Bībeles stunda

### Dievkalpojumu statistika

Datums	Dalībnieki	Dievgaldnieki	Kollekte	Skola	Caurmēra devums	Piezīmes
12. dec.	86		\$1030.00	23	\$11.98	Adventa koncerts
19. dec.	28	24	\$226.00		\$8.07	Adventa ceturtnā svētdienas
24. dec.	150		1383.00		\$ 9.22	Ziemsvētku vakars
26. dec.	11		\$91.00		\$8.27	Otrie Ziemsvētki
2. janv.	15	11	\$145.00		\$9.67	Jaungada dievkalpojums
9. janv.	22		\$237.00		\$10.77	Zvaigznes dienas dievk.
16. janv.	32		\$399.00		\$12.47	
23. janv.	31	28	\$446.00		\$14.39	Pankūku brokastis
30. janv.	28		\$340.00		\$12.14	
6. febr.	25		\$256.00	10	\$10.24	

## Mums pārdomām

Piemini manas bēdas un manas klejotuma dienas, tās vērmeles un žulti. Pieminēdama to piemin mana dvēsele un ir nospiesta manī. To es likšu sev pie sirds, un tādēļ lai ceru. Tā ir tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam. *Raudu dziesmas 3:19-22a*

Martā sākas ciešanu laiks. Šo četrdesmit dienu ilgo klejotumu pa tuksnešiem un lejām saistām ar nepatikšanām, kādas cilvēkiem jāpiedzīvo. Gribot negribot katram no mums būs jāizjūt dzīves asie pieskārieni pie miesas un dvēseles. Mūsu mute jutīs neizdzēšamas slāpes, bet avots atradīsies tālu, aiz klinšu kraujām, aiz viņiem kalniem. Mēs iepazīsim izsalkumu, kādu grūti apmierināt. Mēs piedzīvosim vientulību, kuņas galu mēs nespēsīm saskatīt. Pēkšņi, bez iepriekšēja brīdinājuma, mūs var pārsteigt šausmas un bēdas bez iespējām no tām izvairīties.

Ciešanas var būt mazi, atsevišķi gadījumi vai pastāvīga cīņa ar saviem daimoniem. Ciešanas var sagādāt miesas bojājumi vai garīgi sasprindzinājumi. Mēs tos varam savienot ar eksistences un dzīves jautājumu – kāpēc ciešanas jāpiedzīvo?

Ēģiptes un citu Tuvo Austrumu valstu amatpersonām tagad jādomā par nākotnes virzienu. Notiek uzbrukumi koptu baznīcai, izceļas nemieri, cilvēki dodas uz ielām protestēt pret valdību. Ir vairāk nekā 900 cietušie, tūkstošiem ārzemnieku evakuēti. Lūgšim Dievu, lai viss beidzas labi. Lūgšim lai nevainīgiem cilvēkiem nebūtu nevajadzīgi jācieš pūļa nesavaldāmības dēļ. Lūgšim Dievu, lai pārmaiņas notiek pakāpeniski, bez asinsizlīšanas. Lūgšim, lai tie, kuņu uzdevums ir miera nosargāšana, paglabātu cilvēkus no ievainojumiem, neizmanto ieročus par vardarbības līdzekļiem.

Arī augšminētās Raudu dziesmas rindās mēs atrodam lūgšanu, kas savieno cietēju ar Dievu. Te ir runa par visdziļākām un tiešākām grēka sekām. Te ir runa par bezspēcību. Te ir runa par izšķirīgu brīdi, kad cilvēkam jāizprot, vai vērts dzīvot, vai gaidīt nāvi. Ja viņam galvenais ir laicīgas vērtības, tad viņš ir pazudis. Ja viņa cerība ir Dievs, tad viņa dvēsele atradīs veldzi.

Mūsu draudze vēl nav pagalam. Kristīgā Baznīca nav vēl pagalam. Cerība vēl nav pagalam. Tā ir tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam. Pasaule nav pagalam. Mums nāk par labu, ka šādos brīžos, kad mēs apzināties, cik cieši Kristus ir saistīts ar cilvēkiem, mums ir dots jauns sākumpunkts. Dzīve var atsākties no jauna par spīti nemieriem sevī un citos.

Taču šo rindu autors mums vēl ko pasaka. Labi – mums ir Dieva žēlastība. Labi – esam piedzīvojuši bēdas un pārdzīvojuši intrigas, tenkas un visādu veidu no-

raidījumus, bet, ja neesam to likuši pie sirds, mums nebūs dots cerēt. Mums tas viss jāpārdomā, jāiegaumē, citādi nebūsim ieguvēji.

Kristus atdeva savu dzīvību, lai mēs būtu vislielākie ieguvēji. Viņa ciešanas mūs atbrīvoja no spēkiem un varām, kuņas satric un iznīcina visu, kas labs un svēts. Viņš kļuva nabags, lai mēs kļūtu bagāti. Mēs neesam bez mājām kā klejotāji. Tā ir tā Kunga žēlastība, ka mēs vēl neesam pagalam.

Izmantosim šo žēlastības laiku, vienojoties lūgšanās, stiprinot pašātvību uz Dievu un darot Viņa svēto prātu!

**Prāvests Dāvis Kaņeps**

## Dzimšanas dienu atceres aprīlī

1. Liene Zemjāne
6. Sandra Tolka
10. Annija Tetere
11. Dzintra Švarca
15. Tāivaldis Dumpis
18. Anita Circene, Aira Veisa
20. Miķelis Cilnis, Ella McAuliffe
21. Sarma Zemjāne
26. Jānis Janavs
27. Aleksandrs Berkolds,  
Gunārs Krūmiņš
28. Andrejs Zinbergs
29. Velta Nichols, Valdis Pavlovskis
30. Alfreds Raisters

*Sirsnīgi sveicam visus jubilārus!*

**Draudzes mācītājs  
prāv. Dāvis Kaņeps  
un Draudzes padome**

## Izdevies pārsteigums

Dievkalpojumā 16. janvārī aizlūdza par Sanktpēterburgas Jēzus draudzi Krievijā un Bārbeles draudzi Latvijā. Pēc dievkalpojuma Tamāra Kalniņa visus apmeklētājus devīgi pacienāja. 16. janvārī bija viņas meitas Ilzes Kalniņas, ilggadējās Latvijas valsts akadēmiskā koļa koristes, 51. dzimšanas dienas atcere; Tamāra ir dzimusi Pēterburgā un skolā gājusi Bārbelē. Tādu interesantu sagādīšanos viņa gribēja nosvinēt.



## SANĒMTIE ZIEDOJUMI

### NERETAS BĒRNU PUSDIENĀM

R. Ābele \$125, E. Brauķis \$125, E. Coopman \$20,  
I. Gnerlich \$125, A. & H. Hofmaņi \$125 (svinot Rūdolfā Hofmaņa 90. dzimšanas atceres dienu), L. & M. Rattermaņi \$125, B. & G. Schultz \$125  
Ienākums, Ziemsvētku tirdziņā pārdodot Ziemsvētku dekorācijas – \$25

### MĀSU DRAUDZĒM

A. & I. Briškas \$250

### DRAUDZES VAJADZĪBĀM

A. Blūmentāls \$250, M. Caune \$100, D. Kaņeps \$400, (Sandiego draudzes honorārs), A. Murphy \$100, V. Priede \$25, S. Upenieks \$50

### REMONTIEM

R. Ābele \$75, A. & I. Briškas \$3000, Z. Cīrulis \$200, G. Krūmiņš \$250, G. & G. Kuškēvici \$50, K. Millers \$500, A. Moora \$250, G. Rēpiņš \$50, J. Ūdris \$50, G. Valiana \$1000 (vecāku J. & V. Šteinbergu piemiņai)

**Pankūku brokastīs**, kas notika 23. janvārī, ieņēma \$325. Dāmu komiteja ziedoja tikpat, tātad kopā – \$650. Šī summa paredzēta baznīcas remontam. Paldies čaklajām dāmām par mīklu, piedevām, augļiem, kā arī Jānim Taubem senioram un Vilim Zaķim par pankūku cepšanu.

Visi atzina, ka pankūkas bija ļoti garšīgas un pankūku brokastis jārīko biežāk!

Patlaban segta tikai trešdaļa remontu izdevumu, tāpēc svarīgs katrs ziedojums.

Pieteikumu puķu novietošanai uz altāra pieņem Biruta Šulca; tālr.: 626-443-8464, e-pasts: [birschultz@att.net](mailto:birschultz@att.net)  
Dievnāmā pie izejas ir kalendārs, kurā var pierakstīties; lūgums uzrakstīt zīmīti un iedot mācītājam pirms dievkalpojuma, ja puķes novietotas kāda piemiņai vai jubilejā, par ko vēlams paziņot.



**Sirsnīgs paldies Sigridai Upeniecei un Viktoram Kerliņam par Ziemsvētku puķēm, kas rotāja altāri svētvakarā un svētdienās Ziemsvētku laikā!**

## ZIEDOJUMI ZIEMSVĒTKOS

D. Ābele \$200, R. Ābele \$25, A. Andersone \$50, A. & J. Avots \$100, M. Balodis \$30, W. & J. Banga \$50, P. & A. Berkolds \$200, D. Bīriņa \$50, G. & R. Boršteins \$25, E. Brauķis \$25, A. Čakstiņš \$25, J. & A. Circenis \$50, V. Dābols \$100, R. & R. Dexter \$200, I. Dižgalvis \$100, T. & Z. Dumpis \$200, C. Freiberg \$100, P. & D. Freimanis \$75, R. Gernatovskis \$150, L. Gonia \$300, S. Gulbe-Puķēna \$50, K. & K. Kalējs \$50, I. & J. Kaņeps \$30, J. & O. Kļaviņš \$500, A. & D. Krūmiņš \$25, J. & V. Lācis \$100, K. Laurs \$50, G. & L. Linde \$150, O. Martinsons \$25, B. Mayer \$10, N. Priedīte \$25, J. & S. Jēkabsons \$30, Z. & O. Lejiņš \$35, Matsonu ģimene \$50, M. McPartland \$100, K. Millers \$50, K. & V. Purmalis \$50, P. & S. Purmalis \$60, A. Raiters \$500, A. & A. Ritmanis \$35, J. & L. Rosentals \$250, B. & G. Schultz \$200, P. & V. Simsons \$100, R. Šmits \$25, A. & D. Švarcs, E. & D. Teteris \$25, Z. Teteris \$500, O. & C. Tūbelis \$60, A. & I. Vallis \$25, E. Vanags \$100, A. Veiss \$30, R. & E. Virza \$50, M. & F. Wolf \$200, D. & V. Zaķis \$50, V. Žagars \$100

**Zvanniekiem saziēdots \$79!**

**Lūdzam neaizmirst iemest kādu centu vai dolaru „Zvannieku” cūciņā baznīcas priekšelpā!**  
***Draudzes padome ir pateicīga par katru ziedojumu.***

### SANDIEGO LATV. EV. LUT. DRAUDZE

*Grace Lutheran Church 3993 Park Boulevard, San Diego, CA 92116*

Mācītājs Dāvis Kaņeps  
tālr.: 310-621-9572

[davis\\_kaneps@verizon.net](mailto:davis_kaneps@verizon.net)



**Dr. priekšnieks Jānis Legzdīņš**

**2651 Cardinal Road,  
San Diego, CA 92123**

**Tālr.: 858-598-5451; e-pasts: [janis@legzdins.com](mailto:janis@legzdins.com)**

**19. martā plkst. 12.00 dievkalpojums;  
pēc dievkalpojuma kafijas galds**

**Kasiere Antra Priede Bergere: [antrapriede@pol.net](mailto:antrapriede@pol.net)**

**1335 Santa Barbara St., San Diego CA 92107**

**Čekus izrakstīt: Antra Priede Berger**

**Dāmu komiteja:**

**Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077**

**Antra Priede, tālr. 619-225-0817**

**Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847**

**[www.sandiegodraudze.com](http://www.sandiegodraudze.com) vai**

**[www.sandiegodraudze.us](http://www.sandiegodraudze.us)**

## PATEICĪBA UN LŪGUMS

Lūdzam nokārtot draudzes nodevas par 2011. gadu!

Draudzes nodeva – \$250.00; studentiem – \$60.00

Lūdzu norādīt \_\_\_\_\_ draudzes nodevas par 2011. gadu

\_\_\_\_\_ \$ \_\_\_\_\_  
(uzvārds, vārds)

\_\_\_\_\_ \$ \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_ \$ \_\_\_\_\_

Ziedojums draudzes dievnama remontiem

\$ \_\_\_\_\_

Ziedojums palīdzībai māsu draudzēm Latvijā

\$ \_\_\_\_\_

KOPĀ: \$ \_\_\_\_\_

Lūdzu aizpildīt un kopā ar čeku, izrakstītu *Latvian Ev. Luth. Church of So. Ca.*,  
nosūtīt draudzes kasieri: Tamāra Rūse

31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677

Pateicībā, Draudzes padome

## Latviešu nama pārvaldes pateicība

Losandželosas latviešu nama pārvaldes locekļi pateicas visiem, kuŗi piedalījās tradicionālajā kopējā Ziemsvētku un Jaungada apsveikumā. Kopējo Ziemsvētku apsveikuma kartīti decembrī saņēma aptuveni 700 latviešu, draugu un atbalstītāju. Ziedojumi palīdzēs segt daļu latviešu nama uzturēšanas izdevumu, kuŗi ar katru gadu pieaug. Ikviens ziedojums ir liels atbalsts latviešu sabiedriskajām aktivitātēm Dienvidkalifornijā.

Īpaši dāsni, atbalstot namu, ziedoja vairākas ģimenes – Anna Ābele, Māra, Janus, Logan un Luke McPortland, Roberts, Gundega, Aija un Lija Ābeles Alabamā, Ruta un Rons Deksteri (Dexter), Juris, Sarma, Andris, Kristīne, Aleks Ķivuļi, Mirdza Lasmane, Augusts un Ausma Lejnietki, Edvīns un Tamāra Rūši, Ilze Stalis, Janus, Ingrid, Alise un Juliana Sterni, Fred un Maija Volfi (Wolf).

Pateicamies Valtera Bangas ģimenei un Ludvigam, Atim, Solvitai, Evelīnai, Adelīnai Blāķiem, Tāļivaldim, Zīlei un Līzītei Dumpjiem, Luizei Gonia, Dzintrai un Jānim Janaviem, Aivaram un Brigitai Jerumaņiem, Guntim un Gudrītei Kuškeviciem, Ronam un Margaretai Mačulaniem, Tāļivaldim un Maijai Paeglēm, Omulai un Larai Pencēm, Antrai Priedei Bergerei un ģimenei, Purmaļu ģimenei, Taubes ģimenei, Arnim un Dagmārai Tūbeļiem, Jurim Ūdrim.

Dažas ģimenes, kuŗas bija sūtījušas ziedojumu, savus vārdus Ziemsvētku kartītē neatrada. Diemžēl tie tika saņemti, kad Ziemsvētku kartīte jau bija nodota iespiest. Pateicību pelnījis ikviens, kuŗš ziedoja, lai mums arī turpmāk būtu vieta, kur pulcēties, svinēt svētkus, skoloties un baudīt latviešu kultūru.

Latviešu nama pārvaldes sekretāre  
Sandra Gulbe-Puķēna

## Pateicība

Paldies visiem, kas draudzībā un mīlestībā atcerējās mani manā deviņdesmitajā (1921-2011) dzimundienā.

Deviņdesmit nodzīvotie gadi ir bijuši īsti laimes gadi. Paldies!

Rūdis Hofmanis

*Fotograafe Studija*

949-380-1884

[www.fotograafe.zenfolio.com](http://www.fotograafe.zenfolio.com)



*Tev un Tavai Ģimenei*



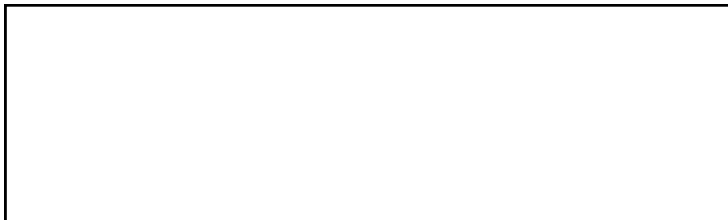
Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.  
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS  
1927 Riverside Drive  
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.  
U.S. POSTAGE  
PAID  
Permit No. 78  
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY



Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, **par kādu gadu** biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

**B** nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

**S** nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugeksemplārs».

**Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:**

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 20\_\_ . gadu \$ 25.00

**Biedru nauda ģimenei – \$40**

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!)

**(nevajadzīgo svītrot)**

**Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,**

**bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.**

Nosūtu abonēšanas maksu par 20\_\_ . gadu .....\$ 35.00

**Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.**

Nosūtu abonēšanas maksu par 20\_\_ . gadu .....\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam: .....\$ \_\_\_\_

**Kopā \$ \_\_\_\_**

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: \_\_\_\_\_

\_\_\_\_\_

elektroniskā pasta adrese: \_\_\_\_\_

Čekus lūdzam izrakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:  
Mrs. Tamāra Kalniņa 252 E Garden Green, Port Hueneme, CA 93041

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: **323-663-6267**

**Nama tālrunis: 323-669-9027; Informācijas biļetens tīmeklī: [www.biletens.com](http://www.biletens.com)**

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 93. autobusu (Glendāle, San Fernando) un ar 96. autobusu (Sherman Oaks) – Newell un Riverside Drive pietura